

Antonius Martinus Plomšetyja

MISLI

SLOMŠKOVO LETO

Letnik XI

1962

Štev 5

Registered at the
G.P.O., Sydney, for
transmission by post
as a periodical.

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

Tel.: FM 1525

★

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
6 Wentworth St.,
Point Piper, Sydney

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
Sydney. Tel. 75-7094

FINŽGAR!

Imamo v zalogi že tudi nadalj-
nje zvezke Finžgarjevih izbranih
spisov:

III. zvezek z različnimi novela-
mi. £ 1-0-0.

IV. zvezek z različnimi povestmi
in igro Razvalina življenja.
£ 1-0-0.

V. zvezek s slavnim romanom:
POD SVOBODNIM SONCEM
£ 1-0-0.

Vsi zvezki v platno vezani. Za
poštino dodajte kak šiling.

Naročajte na naslov: MISLI

6 Wentworth St.
Point Piper, Sydney

TRIKNJIGE

O SLOVENCIH

1. SLOVENIA IN EUROPEAN
AFFAIRS. — Imamo jo zopet v
zalogi. Je v angleškem jeziku, da
lahko Avstralce seznanite s Sloven-
ci — in tukaj rojeno slovensko
mladino. — £ 1-0-0.

2. SLOVENE MINORITY IN
CARINTHIA — Knjiga o koro-
ških Slovencih v angleščini! Sijaj-
no delo! Obsega tudi zgodovino
VSEH Slovencev. — £ 1-10-0.

3. ZGODOVINSKI ATLAS
SLOVENIJE. Imamo spet v za-
logi. — £ 2-10-0.

MISLI

M I S L I

IZHAJAJO SREDI VSAKEGA

MESECA

UREDNIK SPREJEMA

PRISPEVKE DO 5. DNE

VSAKEGA MESECA

— NAJKASNEJE!

KNJIGE DOBITE PRI "MISLIH"

VEČNOST IN ČAS — £ 1-0-0.

Izbrani spisi umrlega dr. Odarja. Poučni in
razmišljajoči članki. Zelo priporočljivo.

LJUBLJANSKI TRIPTIH — £ 1-0-0.

To izredno povest imamo spet v zalogi. Pripo-
ročamo.

S O C I O L O G I J A. — 3 zvezki po £ 1-0-0.

Odlično delo dr. Ahčina, že večkrat priporoče-
no.

NA BOŽJI DLANI — Kociprov roman iz Slovenskih
goric. £ 1-0-0.

SOCIALNA EKONOMIJA, zadnje sijajno de-
lo umrlega dr. Ahčina. Dobili smo novo zalo-
go in knjigo najtopleje priporočamo. £ 1-10-0.

ČLOVEK NA OBEH STRANEH STENE. Moderen
roman, spisal Zorko Šimčič, izdala Kulturna
akcija. — £ 1-0-0.

NAŠA KUCHARICA. Imamo jo spet v zalogi. £ 1-0-0.

TRI ZAUBLJUBE — krasna Jalnova povest iz
zbirke VOZARJI. — šil. 10.

IZBRANI SPISI pisatelja Finžgarja II. zvezek. Ro-
man "Iz modernega sveta" in več drugih no-
vel — £ 1-0-0.

JERČEVI GALJOTI. — Gorenjska povest Karla
Mauserja. £ 1-0-0.

SLOVEN IZ PETOVIJE, zgodovinska povest Stan-
ka Cajnkara iz časov sv. Metoda. — 10 šil.

BARAGO NA OLTAR! — £ 0-10-0.

Ves pomen Baragov in vse delo za njegovo
oltarno čast je popisano v tej knjigi.

PO SVETLI POTI. Poučna knjiga dr. Franca Ja-
kliča. £ 1-0-0.

H E P I C A, vesela povesti o gorenjski papigi, iz-
dala Slov. Kulturna Akcija — £ 1-0-0.

DANTE: P E K E L. Izdala Slov. Kulturna Ak-
cija v prevodu dr. Tineta Debeljaka. £ 1-0-0.

MACMILLAN NI MLATIL PRAZNE SLAME

ANGLEŠKI MINISTRSKI PREDSEDNIK je bil pred koncem aprila v Ameriki na razgovorih s predsednikom Kennedyjem. Govoril je pa seveda tudi z drugimi Amerikanci in jim razodeval svoje misli. Neki večer se je zbralo pri njem do 2.000 časnikarskih poročevalcev in Macmillan jim je napravil govor o svetovnem položaju. Časniki so nato na široko poročali, kaj je rekel o sovjetski Rusiji. Med drugim nekako tako:

"Do komunistov moramo biti odločni in trdni, vendar potrpežljivi. Umikati se pred njimi ne smemo, popuščati jim ne moremo. Na drugi strani pa tudi ne izzivati na spopad.

"Če bomo znali modro ravnati z njimi, bo morda Rusija v enem, dveh ali več rodovih pripravljena na sklepanje boljšega miru kot je danes.

"Bog bo dal, da bodo nekoč ljudstva na ogromnem ozemlju Rusije, ko se jim zboljša gnotni položaj, spet zahrepenela po tisti duhovni hrani, ki človek nikoli ni mogel dolgo živeti brez nje.

"Rusija je dežela, ki je v skoku planila iz otroške dobe v moško. Mladostnih let ni imela. Ta skok je povzročil njenim ljudem silno napeto življenje in jih spravil v okove... In vendar je komunistični način življenja in vladanja zadnja leta doživel velike spremembe. Doživlja celo nekak razvoj na bolje. Vsaj na znotraj. Pritisk se je zmanjšal, teror je popustil. Ljudstvo je svobodneje zadihalo in opaziti je, da to že vpliva na značaj naroda."

To so bile glavne misli Macmillanovega govo-

ra. Že to je nekaj, da mož ni "rožljaj s sabljo", kot se je nekdanje reklo o bojevitih govornih raznih mogočnjakov. Morda nekoliko preveč rožnato gleda na "spremembe" za železno zaveso, vsega priznanja vredno pa je njegovo priporočanje potrpežljivosti in zaupanja v človekovo naravo, ki prej ali slej spet najde sama sebe. Še večjega priznanja vreden je Macmillanov opomin, da pri vseh težavah s komunisti ne pozabiti, da je nad nami vsi — BOG!

Macmillanova izvanjanja so zelo podobna mišljenju Cerkve, ki nam pravi, da ne smemo komunistov sovražiti, ampak moliti: **"Odrešenik sveta, reši Rusijo!"** Ne prepoveduje oboroženega odpora, če bi komunisti požrli vse dogovore in napadli. Močno pa odsvetuje vsako izzivanje in zavrača misel, da more le nova svetovna vihra komunizmu polomiti roge.

Z vsem zaupanjem pripravlja Cerkev svoj vesoljni zbor in pri tem ne misli v prvi vrsti na odpor proti komunizmu, ampak na bolj resnično krščansko življenje in udejstvovanje v lastnih vrstah.

Lep zgled je dal znani ljubljanski kanonik prav nedavno. Na smrt bolna komunistka ga je klicala, naj jo pride spraviti z Bogom. Takoj se je odzval. Njen mož ga je tožil in postavil pred sodišče. Kanonik se je zagovarjal:

"Čemu me kličete, zakaj me imate za sovražnika komunistov? Če bi komuniste sovražil, bi pustil, da jih po smrti vzame vrag, ne bi se dal preprostiti, da jim pomagam — v nebesa".

SLOMŠKOV MAJNIK

P. Odilo

KAKOR VSAKEMU SLOVENSKEMU SRCU, tako je bil tudi našemu velikemu Slomšku mesec majnik najljubši mesec v letu. Ravno v njegovem času se je mogočno razvijala po naši domovni majniška ali šmarnična pobožnost. Slomšek je k temu največ pripomogel. Šmarnice je začel že v št. Andražu na Koroškem leta 1857 in takoj jih je vpeljal tudi v Mariboru, kamor je dve leti nato premestil svoj škofijski sedež. V št. Andražu je za šmarnice vernikom govoril:

“Oj, ko bi mogel doživeti, da bi Marijo vsa srca ljubila? Ostra, huda zima je končana. Danes je prvi maj. začel se je mesec cvetja in petja, čas novega življenja v naravi. Ali naj samo človek ostane mrzel kakor led? Za človeka je bila dolga zima ves čas od prvega greha dalje. Šele z Marijo je zacvetela prava pomlad. Kakor je maj najlepši v vsem letu, tako je Marija najlepša v vsem človeštvu. Kakor v maju požene vse cvetje, tako so se po Mariji in z Marijo razcvetele vse kreposti.

“Vsem, ki Marijo iskreno ljubijo, ni bilo dovolj, da so jo pozdravljali trikrat na dan z angeljskim pozdravom, da so ji posvetili en dan v tednu: soboto. Hoteli so Mariji darovati in posvetiti še ves mesec v letu in to cvetoči majnik. Namen majniških pobožnosti je, da ves mesec premišljujemo Marijine čednosti: vijolico ponižnosti, lilijo čistosti, rožo-vrtnico ljubezni. Dolžni smo zahvaliti Bogu, da nam je okrasil Marijo s toliko lepoto, moramo pa tudi skleniti, da njene kreposti v svojem srcu vneto gojimo.”

“Kako naj obhajamo majniško pobožnost? Predvsem s čistim srcem. Če pride otrok k materi česa prositi, pa ima otrok zamazane roke, mu mati najprej reče: pojdi, umij se! Tako tudi nebeška Mati govori nam, če je naša duša v grehah: Pojdi, otrok, pa se očisti svojih grehov? Zato priporočam, da ta mesec opravite sv. spoved. Odpovejmo se ta mesec tudi kakemu sicer dovoljenemu razvedrilu ter to žrtev darujemo v zadoščenje za naše grehe, da kakšno posebno slabo svojo grešno razvado ta mesec odpravimo in darujemo Mariji vsa svoja opravila, vso žalost in veselje. Oh, ko bi res mogel doživeti, da bi vsa srca Marijo ljubila!”

V Mariboru pa je imel škof Slomšek za prve svoje šmarnice v cerkvi sv. Alojzija dvanajst klasičnih pridig o Marijinih cvetlicah ali cvetlicah naših duš. Neprekosljive so njegove besede. Naj nam vzbudijo domotožje po ljubem domu, še bolj pa po

pristno krščanskem življenju v slovenskih domovih!

“Dobri Bog je zemljo s cveticami okrasil in jo spremenil v lep vrt, sebi v čast in nam v veselje ter pouk. Kdor ogleduje cvetlice, te ljubke otročičke narave, na zeleni trati, v skrbno obdelanem vrtu ali v okrašenem stanovanju, mora pač odkrito reči, kako lep je svet cvetic. Kako vzvišeno dober je Stvarnik, ki nam jih je ustvaril. Tudi Bog sam, Sveti Duh, pozdravlja našo dušo in jo kliče: Zima je proč, cvetje dehti v naši deželi, vstani, pridi golobica, prijateljica moja! Te besede so tudi vabilo na lepo majniško pobožnost v čast Majniški Kraljici.

“Zakaj je Bog ustvaril cvetlice? Prijatelji in prijateljice, ali razumete govorico cvetic? Same nam pripovedujejo, zakaj jih je Bog ustvaril. Da nas razveseljujejo! Kako pust bi bil svet brez cvetic! Pa, da nas poučujejo. Vsaka cvetka je pisana črka v veliki knjigi narave, kjer lahko beremo, kako mogočen, dober in moder je Bog!

“Cvetlice pa so tudi podoba naših čednosti. Vijolica je podoba ponižnosti, lilija podoba čistosti, vrtnica podoba ljubezni, zeleni rožmarin podoba upanja.

“Kakor je Bog svet okrasil s cveticami, moramo okrasiti mi svojo dušo s čednostmi, da po besedah sv. Pavla postanemo prijeten vonj Kristusov, ko s čednostnim življenjem prepojimo in razveselimo vso okolico kakor cvetlice božjega vrta v božjem kraljestvu na zemlji, v sveti katoliški Cerkvi.

“In zakaj slavimo mesec majnik kot Marijin mesec? Marija je kraljica cvetic, to je vseh čednosti najljubši vzor. In vsako pomlad v maju naj znova vzvetijo tudi čednosti našega srca.

“Da bodo naše čednosti kakor cvetlice v božjih očeh, pa tudi v očeh božje Matere Marije, potrebujejo isto kot cvetlice na vrtu: luči, toplote, rose in zraka:

L u č prihaja od Očeta luči, mi pa moramo biti otroci luči, kakor so cvetlice otroci sonca.

T o p l o t a prihaja iz božjega Srca Jezusovega.

R o s o izprosijo naše molitve in naše pesmi.

Z r a k nam očisti majniško premišljevanje o Mariji.

M A R I J A ! M A R I J A ! O M A R I J A !

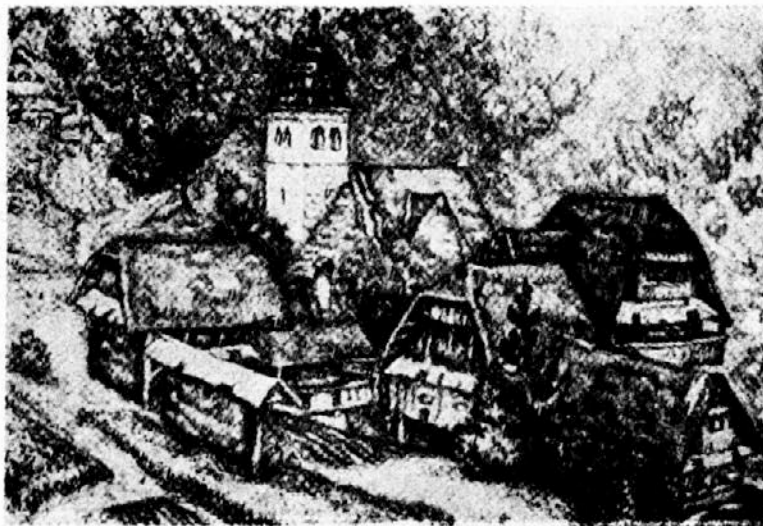
SLOMŠKOVA NAJBOLJ GLOBOKA

MARIJINA PESEM

SLOMŠKOV ŽIVLJENJEPISEC je je pripisal tej pesmi letnico 1857. Na Ptujski gori trdijo, da je to pesem Slomšek sestavil nalašč za božjo pot na Ptujski gori, ki se imenuje božja pot Marijinega varstva, ali Marijinega plašča. Pravijo, ko se je Slomšek malo pred svojo smrtjo — torej pred 100 leti — vračal iz Rogaške Slatine v Maribor, se je spotoma ustavil pri Mariji na Ptujski gori. Sam je omenil, da je prišel k Mariji po slovo. Takrat je prinesel na Ptujsko goro to pesem. Možno, da je bila pesem prej sestavljena, na Ptujski gori je pa Slomšek dostavil kitico o Marijinem plašču. Marijin plašč je namreč znan s Ptujske gore: Na glavnem oltarju Marija široko razprostira svoj plašč, pod katerim je kakih 150 zgodovinskih oseb.

MARIJA PRIBEZALIŠČE GREŠNIKOV

1. O Marija, polna nade,
Mati božje milosti!
Grešnika poglej, kak pade
v brezno večne žalosti.
2. Tvoje milosti potreben
se pred tabo zdaj solzim;
akoravno nisem vreden
biti tvoj otrok želim.
3. Po široki cesti hodil
pogubljenja večnega,
svet hudobni me je zvodil
od Očeta dobrega.
4. Dobra dela sem zamudil,
sem potratil dragi čas;
le prepozno sem se zbudil
na pastirja mili glas.
5. Slaba pota tega sveta
zapustiti zdaj želim,
pa stopiti pred Očeta,
vbogi grešnik se bojim.
6. K tebi, Mati se obrnem,
k tebi dete pribežim,
tebi mile solze vtrnem,
tebi dušo izročim.
7. Ti kristjanov Pomočnica,
primi me za roko zdaj,
spokorjenih Tolažnica,
pelji k Bogu me nazaj.
8. S svojim Sinom, ljuba Mati,
spravi mene grešnika,
da mi hoče milost dati,
prosi Svetega Duha.
9. Pod tvoj sveti plašč zagrinjaj
mene pred sovražnikom;
v sveti raj me enkrat spremljaj
k vsem nebeškim angelom.

Božič tipka

★ **VELIKA NOČ JE ZA NAMI.** Lepo smo jo preživel. V dokaz je visoko število rojakov, ki so se na praznike pripravili z velikonočno spovedjo. Imeli smo krasno vreme. Lahko bi bila tudi na veliko noč naša služba božja na prostem, kot je bila božična polnočnica. Pa kdo more naprej vedeti?

★ **Easter Show** v velikonočnem tednu nas je pritegnil. Poleg drugih narodnosti, ki so razkazovale svoje velikonočne običaje, smo tudi mi pokazali svoje pirhe in velikonočne raglje. France Benko — in mi z njim — ne more razumeti, kako je eden njegovih pirhov zašel v norveški oddelek razstave. Uganka. Raglje sta napravila dva Karla v našem hostelu, eno pa V. Molan. Vsem lepa hvala. Zal, za butarice je zmanjkalo časa.

★ **Naša SLOVENSKA ŠOLA** se obeta razširiti. K nam v Melbourne je prihajalo nekaj otrok tudi iz St. Albansa. Toda oddaljenost je prevelika ovira. Naša požrtvovalna učiteljica Anica se je ponudila, da bi dvakrat na mesec hodila učiti tudi v St. Albans. Bilo bi na soboti pred drugo in četrto nedeljo v mesecu. Pouk bi bil v razredu ondotne katoliške šole. Odvisi od staršev, če bodo pokazali zanimanje. Dovolj otrok bi bilo, saj je v St. Albansu okoli 50 slovenskih družin. Telefonirajte mi na 86-7787 ali na 86-8118, ali pa pišite na moj naslov. Lahko tudi na Aničin: 110 Napier, Fitzroy. Zelo priporočam.

★ **Krsti v aprilu:** 7. aprila v Yarravillu Marija Lidija, hčerka Ivana Hrvatina in Slavice r. Ladovac; 8. aprila v Bell parku Katarina, hčerka Zvonka šuteja in Ane r. Butala; 14. aprila v Carltonu: Sonja Marija, hčerka Ivana Sluga in Janje r. Hvala; 15. apr. pri Mariji Pomagaj v Kew: Helena Sonja, prvorojenka Marijana Opelta in Marije r. Rudež. Očka je bivši predsednik Slovenskega kluba, mamica bivša tajnica — kdo jih ne pozna? Pa še en krst isti dan prav tam: Ladislav Jože, sinko Ladislava Švajcercja in Elizabete r. McNamara. Dne 22. aprila spet dva v Kew: Tatjana je hčerka Adama Klančiča in Ane Marije r. Vouk,

Sonja Margareta pa Andreja Fistriča in Zore r. Artič; v Yarravillu pa Lilijana Karla, hčerka Alojzija Mavriča in Marije Ane r. Kirn. — En sam fantek med sedmimi novokrščenci! No, saj Avstralija potrebuje menda bolj deklet kot fantov. Vsem navedenim družinam iskrene čestitke!

★ **Poroke!** Na veliko nedeljo v Kew Rino Starc, doma iz Kubeda, in Olga Grdina iz Movraža. Naslednji dan v Fawknerju Stanko Grajfoner in njegova škotska nevesta Jean Workman. Dne 28. aprila v Pascoe Vale: Ferruccio Bizjak iz Volčje Drage in Marija Terenzio iz Italije. Dne 5. maja sta prispela k poroki na Avstralske Brezje v Kew iz Traralgona, Gippsland, Srečko Namarar iz Ročinja in njegova nevesta Franca Šimčič iz Podgraj, odkoder je pravkar dospela v Avstralijo. Poročni govor jima je napravil Father Slapšak iz Amerike, ki je bil prav takrat naš mili gost. Vsem novim zakonskim parom veliko božjega blagoslova!

★ **Omenil sem Fathra Slapšaka,** tega vsem ameriškim Slovencem predobro znanega, vedno nasmejanega kaplana na slovenski fari sv. Lovrenca v Clevelandu. Ko sem se poslavljaj od Amerike pred 6 leti, mi je rekel: Na svidene v Avstraliji! In je res prišel. Pa komaj za časek. In zelo kratek klepet. Pa je že odletel v Sydney po "očetovske poduke" k p. Bernardu in po "slovo" k p. Odilu, ker se ni poslovil od njega preteklo leto. Fathru Julčku, kot mu navadno pravimo, je bilo silno všeč med nami in bi kar ostal, če bi se ne bal svojega župnika, Monsinjorja Omana v Clevelandu.

(Enako se je g. Julčku mudilo iz Sydneya, dasi je tudi tu hvalil Avstralijo in se ji čudil. Ko je zvedel, da je na poti v Avstralio ameriški minister za zunanje zadeve, g. Rusk, se je kar odpravil, češ da ni dovolj prostora v Avstraliji za taka dva odlična Amerikanca. — Ur.)

★ **Na belo nedeljo** smo blagoslovili v naši kapeli krstni kamen. Račun zanj še ni poravnán. Čaka dobrotnikov. Že vnaprej: Bog povrni! — Dobili

bomo tudi križev pot. Okvirje je napravil naš redni gost Jože Koder. Ali verjamete, da iz kosov steklenic za pivo? Pa je res in — postavili se bomo! Pa lepa hvala fantom, ki so našo kapelico tako lepo prenovili s pleskanjem.

★ Naš godčevski kvartet si je nabavil uniforme — narodno nošo. Postavijo se, lepo jih je videti ob nastopih. Igrajo pri raznih slovenskih prireditvah in ljudje so zadovoljni z domačo godbo. Pa tudi drugam se pokažejo. Na primer v največjo dvorano v mestu: Melbourne Town Hall. Prav te dni ima tam Vincencijeva konferenca svoj "Variety Show" v prid siromakom. Nastopajo razne narodnosti. Naši godci so na programu za nekaj poskočnic kot zastopniki Slovenije. Rozalija Matko in Rozina Žizek pojeta ob njihovi spremljavi "Na Robljek". Za napoved slovenskega programa je določen — seveda! — Mesarjev Johnny. Gotovo mu bo spet občinstvo ploskalo, čim se prikaže na oder. Škoda, da fantek — raste...

★ Pete litanije z blagoslovom bomo imeli pri Mariji Pomagaj za praznik Marije Kraljice sveta (v petek) 1. junija in na binkoštno nedeljo 10. junija ob pol osmih zvečer. Če pojde vse po sreči, bomo imeli 1. junija po litanijah v obednici spet filmsko predstavo, podobno kot na belo nedeljo, ko sem kazal film "The Song of Bernardette". Vabljeni!

KO SEM BRAL, SEM MISLIL — NASE

V MEGLI POJE KOS je naslov prvi črtici v Beličičevi najnovejši knjigi NOVA PESEM. Očitno je, da pisatelj večkrat piše o sebi, čeprav se je postavil v "tretjo osebo". Berem:

"Njegovo delo terja popoln mir. Ko prireja tekste, da bi poslušalci (na tržaškem radiu) od njih kaj imeli, mora misliti na toliko vsega: biti morajo razumljivi, mikavni, točni, jedrnat in gladki. Seka dolge stavke in oblikuje iz njih kratke, premetava besedni red, prečrtava napotrebno, nadomešča slabe izraze z boljšimi — pri tem ga pa pogosto obletava misel, da mu utegne kak občutljiv pisec to popravljjanje zameriti. Potem šepetaje bere in se posluša. Za tako delo je potreben velik mir. Najprej mir, potem pa tudi primerna svetloba in gorkota..."

Ker imam za seboj nekaj uredniških izkušenj, ki niso dosti drugačne kot Beličičeve, zlasti v zadevi, ki sem jo zgoraj debelo podčrtal — ali se komu čudno zdi, ako povem: Ko sem bral, sem mislil — nase... — Urednik MISLI

Misli, May, 1962

Podgraje: Marijin oltar

SLOVO SO VZELI — ZA KAKO DOLGO?

Družina Vuko in Slavica Mandič s tremi otroci, ki so nekaj let vodili lastno trgovino v Rosebery, Sydney, 20. maja odpotujejo v Toronto, Kanada. Gospa želi biti bliže staršem, ki živijo v Clevelandu. Vendar si mostu za povratek v Avstralijo niso podrli. Bodo videli, pravijo...

Gospa Dorica Slavec, ki živi z možem Ivanom v lastni hiši v Concord West, odhaja isti dan na obisk tete v New Yorku. Ali se vrne ali pojde Ivan za njo — bosta videla...

Janez Mivšek, fant od fare, ki je zadnje čase živel v Redfern, je 11. maja odšel v Nemčijo na obisk k bratu. Misli pa pogledati še kam drugam. Morda se vrne v Avstralijo, morda ne — bo videli...

Vsem želimo prav srečno potovanje in — povratek med nas, ko bodo — videli...

Z Vseh Vetrov

BRANKA ILEK, otrok hrvatskih staršev, živeti v Torontu, Canada, je stara pet let, pa je postala slavna. Igra klavir in orglje, pa tudi že — komponira. Poročajo, da misli znana ameriška založba Columbia izdati nekaj Brankinih kompozicij na ploščah.

NA KOROSKEM si pripovedujejo nagajivo šalo. Slovenski rojak je stal pred sodnikom in ta mu je rekel: "Sie werden beschuldigt dass Sie am grossen Frauentag einen Bienenstock gestohlen haben." Obtoženec odgovori: "Niks tajč". Poklicali so tolmača, ki je povedal: "Obtoženi ste, da ste na velike žene dan ukradli čebelno palico."

MILOVAN DJILAS v ječi. Da so ga spet aretirali, se ne čudimo, odkar je Rankovič povedal, da je "največja človekova dobrina — svoboda". Pisatelj "Novega razreda" si tega ni dal dopovedati, pa je siromak napisal novo knjigo "Razgovori s Stalinom." Iztihtatil jo je v tujino, kjer jo baje že tiskajo. Tudi v tej knjigi Tito in titovščina tako slabo odrežeta, da sta Tito in Rankovič hitela kuhati za Djilasa nov ričet. Hudo je to, da Djilas toliko ve in skoraj same take reči, ki jih Tito in Rankovič skušata pozabiti in nalagata tudi drugim, da jih "svobodno" pozabijo . . . Ta vražji Djilas pa noče pozabiti in skuša kar vsemu svetu osvežiti spomin!

TONČEK IZ POTOKA, slavnoznana povest p. Bazilija, po besedah dr. Kolednika "potuje po vsem svetu s slovenskim imenom, v Francoza in Nemca in Hrvata oblečen". S temi besedami hoče reči, da je povest prevedena že tudi v nemščino in hrvaščino. Čaka pa nekoga, da bi jo prevedel tudi v angleščino, založnik, ki bi povest v angleščini vrigel na trg, je baje že prikimal. Od vseh strani prihajajo glasovi, ki obžalujejo, da je prevelika zaposlenost v Melbournu patru izbila iz rok pisateljsko pero.

PREMALO LJUDI JE NA SVETU, ta občutek narašča v mnogih evropskih državah. Povsod manjka delavcev. Francija uvaža ljudi od vsespovsod, posebno iz Italije. Enako Nemčija, Anglija, celo Nizozemska. Nemčija že čuti, da Evropa z vsemi svojimi državami in ljudstvi ne more več za-

dostiti nemškim potrebam, segla je že preko morja in odprla deželo zahodni polobli: Amerikance z juga in severa vabi na dober zaslužek. Za svoj rudnik v Porurju je pa poklicala v deželo že na stotine Japoncev. Naša ljuba Avstralija gleda in posluša, pa se praska za ušesi — odkod naj jaz še pričakujem novih naseljenikov, ko je očitno, da je na svetu premalo ljudi . . .

MANJ ANGLEŠKA postaja Avstralija v novejšem času. Tesni stiki med materjo in hčerko se polagoma trgajo. Bili so časi, ko se je Avstralija smatrala samo za "Anglijo v daljnem svetu." Zdaj je prišlo do tega, da je Anglija poostrila predpise za naseljevanje Avstralcev v Angliji in celo za obiske zahteva vse polno garancij. Rečeno je, da Nemci in Francozi laže pridejo na Angleško kot Avstralci. In potoženo je, da se Anglija čuti bolj kot del Evrope nego pripadnica Commonwealtha. Avstralija bo primorana, da se neha držati za predpasnik matere Anglije in se osamosvoji. Prišel je čas, da se omoži. Azija je bolj in bolj kraj, kamor Avstralija zija. Kar se nas tiče, nič ne bomo jokali po "materji" Angliji, koliko nas pa veseli zijati v Azijo, je pa vprašanje zase.

V AVSTRIJI imajo veliko pomanjkanje duhovnikov, če bolj jim pa primanjkuje ročnih delavcev. Duhovnikov nimajo kje dobiti, delavce so pa začeli uvažati iz Španije, Italije, Grčije, Turčije in — Jugoslavije. Vseh skupaj so sklenili uvoziti 48 tisoč. Deset tisoč od teh ima priti iz Jugoslavije. Torej utegne priti do tega, da bosta Slovenec in Turek s skupnim delom reševala Avstrijo. Pa baje še vedno stoji zapisano, da ni nič novega pod soncem . . .

V CLEVELANDU (ZDA) slovenska mladina pod vodstvom nekdanjega Orla z Viča pri Ljubljani, Janeza Varška, prireja telovadne akademije po zgledu bivših slovenskih Orlov. Kar se bere v "Orlovskih spominih iz Leščevja" v letošnjih številkih MISLI, torej še ni popolnoma za med staro šaro. Prav ta pravkar imenovani Janez Varšek z Viča igra svojo vlogo v "Spominih", čeprav ni z imenom naveden. Saj je "Leščevje" — v resnici Dobrova — prav poleg Viča, seveda je pa Vič in kos Dobrove že "požrla" — Velika Ljubljana.

ANDREJ GROMYKO je priel okoli velike noči na obisk v Belgrad. Na zunaj je hotel samo povrniti obisk Koče Popoviča v Moskvi. Vendar ni bil samo obisk vljudnosti. Hruščev in Tito sta spet kar dobra prijatelja. Nikita potrebuje politične Titove podpore nasproti Kitajski in Albaniji. Tito pa bi rad od Moskve gospodarsko podporo, ker ima doma finančno krizo, gospodarsko pa ni povezan ne s "Common Marketom" zapadne Evrope, ne s "Komekomom" vzhodne. "Neutralci" mu seveda tudi ne morejo pomagati. Baje je Gromyko obljubil pomoč, Tito je pa namignil, da se bo, če nanese potreba, pridružil "Komekomu", to se pravi komunistični evropski gospodarski skupnosti, in to javno ter z vsemi posledicami, ki bi nastale s takim korakom. Tako poroča revija TIME.

OTOK CEYLON blizu Indije je približno tako velik kot Tasmanija. Je pa samostojna država (z žensko na čelu vlade). Ljudi ima skoraj toliko kot vsa Avstralija. Pomanjkanje živil je veliko in stradanja nič koliko. Na debelo uvažajo riž, pa ga še vedno primanjkuje. Imajo sicer doma mnogo rodovitne zemlje, pa je ne znajo izrabljati. Gnojenja skoraj ne poznajo. Podobnih krajev je po svetu še veliko, zato tudi toliko stradanja. Organizacija "Committee of the Freedom from Hunger Campaign", ki obstoji tudi v Avstraliji, misli na to, kako takim ljudstvom po svetu pomagati ne toliko s pošiljkami zastojne hrane, pač pa s poukom v modernem poljedelstvu. Geslo je: Pomagati jim, da si bodo mogli sami pomagati.

SVARILO JUGOSLOVANOM

V aprilski številki smo objavili mišljenje argentinskih Slovencev o amnestiji, ki jo je nedavno razglasil Belgrad. Tu priobčujemo mnenje, ki nam je prišlo pred oči iz avstralskih krogov. Sledi kar v angleščini, kot smo ga prejeli. — Ur.

Yugoslavs warned on Amnesty

A WARNING TO YUGOSLAV MIGRANTS against the Yugoslav Government's recent amnesty and invitation to them to "return to the Homeland" was sounded in Sydney on April 6 by Mrs. M.E. Furley, O.B.E.

She was addressing the Migrant Advisory Council of the N.S.W. Liberal Party. She is chairman of the council of 85 delegates from 27 national groups.

She said a recent overseas broadcast had stated that the Government had pardoned 150,000 Yugoslavs living abroad and 1,000 in Yugoslav goals for three crimes.

They were "fighting against Marshal Tito in World War II, illegal crossing of the Yugoslav border, and insulting the country's leaders". But the amnesty bill stated that no amnesty was offered for war crimes.

"The decisions about who are war criminals and who are not rest entirely with Tito's secret police," she said. "If it suits them, they declare anybody to be a war criminal.

"Yugoslav migrants should note the similarity between this and previous campaigns by the Yugoslav and other European Communist Governments to get their overseas nationals to return.

"The admission that so many people left Yugoslavia for political reasons is most significant. Up till now Tito has denied such mass migration.

"But he knows that Yugoslavs work hard and save money. Thus, if he could persuade a substantial number of them to return, their savings would bring to his Government a great amount of foreign currency, which it badly needs."

POZDRAVI IZ RIMA

Cisterijanski brat Martin Jezernik, ki živi v Rimu, se spominja svojih avstralskih znancev, ki so ga svoj čas obiskovali v rimski generalni hiši cisterijancev. Želi, da njegove pozdrave prejmejo naslednji:

Stanko Istenič, Rudolf Jaksetič in brat Lojze (pač ne ve, da je mrtev), Igor Grden, doma iz Stične, in Jezernikova sorodnica Alojzija Zelenšek, poleg teh pa tudi p. Bazilij in p. Odilo. Urednik za polovico navednih naslova ne ve, naj pa bo ta objava kar za vseh šest.

NAJVEČJE PRIZNANJE — MATERI!

AMERIKANEC JIM BISHOP je pred petimi leti izdal močno knjigo z naslovom: THE DAY CHRIST DIED — Kristusov smrtni dan.

Ni mi treba posebej zatrjevati, da je lepa in imenitna njegova knjiga. Ta ali oni se bo morda še spomnil, da so takrat, ko je knjiga izšla, tudi avstralski svetni dnevniki veliko pisali o njej in ponatiskovali poedina poglavja, da bi med bralci zbudili zanimanje zanjo.

Kar nas na tem mestu zanima je "Predgovor" na petih straneh knjige, ki ga je napisal pisatelj sam. Ko razloži pota, ki jih je moral narediti, in vire, ki jih je bilo treba uporabiti, da je knjiga nastala, zaključuje pripovedovanje z naslednjimi besedami:

"Največja neprekinjena pobuda za pisanje te knjige mi je prihajala od moje matere. Ta moja izjava je več kot osebno priznanje in zahvala, zakaj materino pripovedovanje o Jezusu — njegova vsemočnost, njegovo odpuščajoče usmiljenje, njegova ljubezen do nas, posebno pa potreba našega spoštovanja do njega — se je pričelo, ko smo po vrsti dopolnili tri leta. Mati ni prenehala s pripovedovanjem o Jezusu, dokler se nismo poročili in se razili. Pričujoča knjiga bi mi gotovo prinesla materino pohvalo. Na žalost je mati medtem, ko sem knjigo sestavljal, izgubila vid."

Takoj za naslovno stranjo beremo tudi posvetilo, ki se glasi:

"Ta knjiga je posvečena ge. Jenny Tier Bishop, moji materi, ki me je učila ljubezni do Njega."

Ali je treba tem besedem kaj dostaviti? Morda o priliki materinskega dne? Mislim, da najbolj sežejo v dušo — in v vest — če jih pustimo take, kot so.

Je pa v omenjenem Predgovoru še drug stavek, ki ne moreš mimo njega, da ga ne bi posebej premislil. Glasi se:

"Če ta knjiga le enemu človeku pomaga, da bo nekoliko bolj razumel Jezusa in njegovo poslanstvo, je bila vredna časa in truda."

Pisatelj si je lahko mislil, da bo knjiga šla med tisoče in stotisoče. In je res šla. Toda pisatelj ne računa na ogromne množice. Le eno dušo si želi, da bo brala in si res k srcu vzela. Dovolj plačila! To-like ljubezni se je nasrkal ob materinih kolenih, da bi mu samo ta uspeh zadostoval. Zaveda se, da s svojo knjigo sveta ne bo prenaredil. Toda kapljica izvotli kamen, če ne s silo, pa z vztrajnim kapljanjem.

Marsikdo, ki suče pero, zasači samega sebe pri podobnih mislih. Vzemimo v roke najnovejšo knjigo

pesnika in pisatelja Vinka Beličiča v Trstu. Naslov ji je: NOVA PESEM. Izdala Kulturna Akcija v Argentini. Nekaj spoznanj iz zadnjih stavkov nam bo di priča:

"Potrebna so bila vsa ta dolga leta za spoznanje, da drži pot samo naprej in jo je treba vsak dan sproti, dan za dnem, premagovati in osvajati in ne gledati nazaj... Ne misliti na prijatelje v domovini, ki so zatajili stare vrednote in obmolknili — in v strahu, da bi kdo pobrskal, kako je bilo pred prelomom časa, molčijo, kot da jih ni, in bodo molčali in v molku umirali! Ne misliti na prijatelje v tujini, ki si razpokline srca zadelavajo z bogatim zaslužkom in pečice nas, ki vztrajamo na mrtvi straži zvestobe, ne morejo razumeti.

"Kruti svet nas preskuša in kolikor zmagujemo nad njegovimi pastmi, toliko je sreče v duši. Edino vzajemna ljubezen, s katero prenašamo drug drugega slabosti, nam lahko lajša težo in vročino romarske poti in nje zadnjo preskušnjo ob vratih v svetišče večnosti... ne more umreti, kdor ljubi, ne more se zgruditi, kdor sliši novo pesem, ki mu jo je, trpečemu in željno prosečemu, dahnil v dušo Stvarnik".

M A M K A

I. Burnik

*Tvoje vele roke,
moja mama —
me bolijo.*

*Tvoji bolni udi,
tvoje upognjeno telo.*

*Tuge vsekale v obraz so struge.
Usta šepetajo o ljubezni,
križša čelo...
Solze iz oči polzijo,
oh, kako me to teži!*

*Mama!
Na izvoženih križpotjih
nisi sama!*

*Marija, naša Mati mila
te je z blagoslovom orosila.
Naj ti tuga tuja bo!*

Največja dobrina je človekova svoboda

Uzakonjena amnestija je najvišja uveljavitev socialističnih načel človekoljubja, hkrati pa odraz moči in konsolidacije naše dežele — Volk odmev v svetu — Mnogi naši državljani ni se bodo vrátili, številni pa bodo poslej tudi obiskovali svoj rodni kraj

Na drugem mestu v tej številki prinašamo "avstralsko mnenje" o amnestiji ali pomilostitvi beguncev. Tu naj sledi še tretje mnenje. Tako mnenje je v glavah komunistov v domovini.

Povzeli smo ga iz lista "Slovenski Jadran", ki izhaja v Kopru. Nalašč smo dali slikati napis ali "glavo" nad člankom, kot ga je prinesel omenjeni list. Le zmanjšati smo jo morali, ker je v originalu tako velika, da je ne moremo spraviti na eno stran naših MISLI. Iz članka posnemamo le nekaj stavkov, saj prav za prav je velezanimiv samo poglavitni napis. Le kdaj so komunisti prišli na to, da je NAJVEČJA DOBRINA ČLOVEKOVA SVOBODA? In če je — zakaj ne dajo te dobrine vsemu narodu? Zakaj na primer ne dovolijo svobodnih volitev? Zakaj so vsi kandidati že vnaprej "izvoljeni"? — Ur.

V članku beremo med drugim:

"Zakon o amnestiji zajema nad 150 tisoč naših državljanov, ki so v povojnem obdobju iz najrazličnejših vzrokov ilegalno zapustili našo deželo in se nastanili v tujini".

"Novi zakon je daljnosežen ukrep, ki jasno zrcali globok človeški odnos naše socialistične skupnosti do vseh naših državljanov".

"Predvsem nas je pri tem vodila misel, tako je dejal tovariš A. Rankovič, da sta človek in njegova svoboda v svobodni domovini največji vrednoti. Zato smo s polnim razumevanjem in širokosrčnostjo obravnavali ljudi, ki so se pregrešili zoper interese naše dežele in ljudstva".

"Pri tem smo iz kroga teh ljudi izključili posameznike, ki so storili hude vojne in druge zločine, za katere so dobili ali bi morali dobiti zaslužene kazni".

"Iz nekdanje tako imenovane politične emigracije, nastale pod vplivom sovražne propagande, in nekdanjih vojnih in političnih beguncev, je nastala ekonomska emigracija, ki v boju za vsakdanji kosček kruha v tujini vedno bolj hrepeni po domovini, do katere je že davno spremenila svoj odnos in stališča v pozitivnem pomenu".

"Močan in vsestranski razvoj socialistične Jugoslavije in njen vekanski ugled po vsem svetu (čujte, čujte! — ur.) sta vsekakor činitelja, ki sta največ pripomogla, da so se ti ljudje otresli zablod o svoji domovini".

"V takšnih razmerah si naša emigracija skuša urediti svoje odnose do domovine. V tem pogledu imajo zdaj posebno odgovorno dolžnost naša diplomatsko-konzularna predstavništva v tujini".

"V svetu je imel sprejem Zakona o amnestiji izreden odmev in naša predstavništva v tujini že sprejemajo prve prošnje in zahteve za ureditev mnogih naših državljanov".

Tako! V aprilski številki smo objavili prvo mnenje, v pričujoči drugo in tretje. Četrto mnenje si naj po teh informacijah ustvari vsak sam. V pošteve je treba jemati, da je o "največji dobrini človekovi — svobodi" spregovoril sam Ober-policaј Rankovič — "i ostao živ", dostavljajo bratje z juga. — Ur.

M A J N I K

*Majnik je stopil
doli na trato
v belih sandalih
s suknjico zlato.*

*V sveže preproge
brstja, zelenja,
z nežnimi prstki
šopke pripenja.*

*V noči prižiga
zvezdice zale,
v jutro med bilke
vpleta korale.*

*Pevčicam gozdnim
strune navija,
peti uči jih:
"Ave Marija!"*

M. Elizabeta

RAČUN ZA MAMO

Igrica za materinski dan

OSEBE: Francek in Micika. Mati. — Otroka sedita pri mizi in jesta piškote.

Micika: Ko bi imela vsak dan toliko piškotov, to bi se nama godilo!

Francek: V deželi Indiji Koromandiji bi imela dosti piškotov vsak dan. Beživa iz Avstralije in pojdiva v Indijo Koromandijo!

Micika: Indija Koromandija je samo izmišljena dežela. V resnici je nikjer ni.

Francek: Škoda, da take dežele v resnici nikjer ni.

Micika: Bogatini imajo vedno dovolj piškotov tudi v Avstraliji.

Francek: Seveda, če imaš denar, lahko kupiš, kar hočeš.

Micika: To je res. Zato morava tudi midva priti do denarja.

Francek: Delati moraš, pa se dobi denar.

Micika: Jaz bi prav rada delala in kaj zaslužila.

Francek: Saj delava, ali ne? Le zakaj ne dobišva denarja?

Micika: Delava, praviš? Povej no, kje delava!

Francek: Kje delava? Ali ne delava za mamo vsak dan?

Micika: To je pa res. Na to nisem mislila.

Francek: Vidiš! Veš kaj, napišiva mami račun za delo in zahtevajva plačilo.

Micika: Ti si pa res pameten! Dobro glavo imaš. Kar napišiva!

Francek (poišče papir in svinčnik): Micika, ti boš pisala, jaz bom pa narekoval.

Micika: Dobro, jaz bom pisala. Kar narekuj.

Francek: Napiši naslov: Račun za storjeno delo.

Micika (piše in ponavlja besede): Je že napisano.

Francek: Piši tako: Varovala sva sestrico in bratca. Račun je dvajset šilingov.

Micika: Dvajset šilingov! Za ta denar bo že veliko piškotov.

Francek: Piši dalje: V trgovino sva hodila za mamo kupovat. To je spet dvajset šilingov.

Micika: To je zdaj že štirideset šilingov.

Francek: Enkrat sva nesla čevlje v popravilo. Zapiši deset šilingov.

Micika: Deset šilingov. Zdaj bo že kar dosti.

Francek: Ne še! Ti si pomivala posodo v kuhinji, jaz sem zalival gredice na vrtu. Pripiši petnajst šilingov.

Micika: To je pa tudi res. Ampak zdaj je zares dosti.

Francek: Naj bo. Zračunaj, koliko je vsega skupaj.

Micika (sešteva in piše): To je zdaj 65 šilingov. Piškotov nič koliko!

Francek: Dobro! Račun naj ostane na mizi. Mama bo prišla od sosede in našla račun. Midva pojdeva za ta čas na vrt.

Micika: Kaj pa, če bo mama huda?

Francek: Zakaj bi bila huda? Ali nisva res delala?

Mati (odloži plašč, gleda po sobi in najde pisalo): Kaj? Račun sta mi napisala? Račun za delo? Kaj takega pa še ne! Uboga moja otroka, kako sta zaslepljena! Seveda, denar bi rada dobila, da bi ga zmetala za piškote. Kako naj jima dopovem, la sta napravila nekaj prav nelepega? Bom poskusila, pa prav precej (Stopi k oknu in kliče): Francek, Micika!

Otroka (z vrta): Takoj, mama, takoj.

(Vstopita plašljivo in se počasi bližata materi.)

Mati: Sedita, otroka, in poslušajta. Račun za delo sta mi napisala. Prebrala sem in zdaj naj vama plačam 65 šilingov?

Francek: Ali boš plačala?

Micka: Lahko daš tudi nekaj manj, če hočeš.

Mati: Bom, če bosta tudi vidva meni plačala. Jaz pravim, vsako delo je treba plačati. Vama bom napisala račun, ki ga imam jaz do vaju. Velik račun bo, ali ga bosta plačala?

Francek: Kakšen račun?

Mati: Dajala sem vama stanovanje in hrano, kupovala obleko in obutev, učila sem vaju raznih reči, plačevala sem za vaju šolske potrebščine, noč in dan sem za vaju skrbela, v bolni sem vama stregla, pa sama ne vem, kaj še vse. Če začnem pisati račun, bo tako velik, da mi bo papirja zmanjkalo. Kdaj mi bosta vse to plačala?

Micika: Zdaj šele vem, da sva grdo naredila.

Francek: V resnici sva bila nevhaležna.

Micika: Ne zameri, mama, saj nisva tako hudo mislila.

Mati: Poznam vaju. Vem, da nista hudobna. lahkomišljena sta. Od danes naprej morata pa dobro pomisliti, kdo dela več, ali jaz za otroke ali otroci zame. Ko bosta to premislila, potem mi napišita nov račun.

Otroka (osramočena gledata v tla. Potem se ozreta v mater s solzami v očeh. Objameta mater...)

Francek: Nikoli več ne bova pozabila, kako dobro si nam, mama!

Micika: Nikoli več, mama, nikoli več!

Mati (ju poljubi): Verjamem, verjamem, otroka. Nič vama ne zamerim. Le pridna bodita in rada me imejta. Tako bomo vsi srečni in Bog nas bo vesel.

RAZSTAVA SVOBODNEGA SLOVENSKEGA TISKA V TORONTU

Priredilo jo je letos v februarju društvo BARAGA. Razstavljeni so bile tudi naše MISLI in VESTNIK SKM. Pa tudi ZAR bi bili lahko pokazali — vsaj kot košček nedavne zgodovine . . .

O razstavi beremo v torontski SLOVENSKI DRŽAVI naslednje premisleka vredno poročilo:

ZALOSTNI MAJSKI DOGODKI 1945. leta so za nami. Nepričakovano smo se takrat znašli na pragu hladne tujine, ki je postala naš novi krušni, za naše otroke pa tudi že, rodni dom.

Doživeto smo se v tistih neizglednih dneh oklepali bogate dediščine naših prednikov: s seboj smo ponesli neizmerno ljubezen do matere besede, zvestobo naši razkosani slovenski zemlji, in neomajno vero v vse tiste vrednote, ki človeka plemenitijo in dvigajo k Bogu!

Vsepopvod po svetu se je naselil slovenski človek. Kljub vsem razdaljam, in večkrat tudi neugodnim življenjskim okoljem, je začel oživljati in utrjevati medseboj močno, tisoč let staro, neprečelnivo narodno svetinjo: **pisano slovensko besedo!**

Na veliko našo narodno nesrečo gore danes samo izven naše domovine, v zamejstvu, mogočni, **svobodni slovenski kresovi!** V kratkem času dveh dni smo si jih, prepričevalno in razkošno razstavljeni, prav od blizu ogledali. Zdaj, upam, bo mnogim odločitev lahko. **Naročajmo, prebirajmo in velikodušno podprimo svobodni slovenski tisk v zamejstvu!**

Razstava svobodnega slovenskega tiska v zamejstvu ni bila popolna; marsikaj lepega je bilo izpuščenega; zlasti pa smo pogrešali dijaška in akademska glasila s Koroške, Primorske in Severne Amerike.

Vendar kljub temu razstava slovenske tiskane besede v Torontu, dne 24. in 25. februarja 1962. pomeni za vse Slovence, v zamejstvu in domovini, važen mejnik.

Mnogotero je poslanstvo, ki ga opravlja svobodni slovenski tisk v zamejstvu. Zdi se mi pa, da je v glavnem obseženo v izvirnem kulturnem ustvarjanju, medsebojni povezavi, vzgoji, in dalje še v nadvse važnem poslanstvu, ki ga ima svobodna slovenska beseda s posebnim ozirom na naš, po mednarodnem zločinskem komunizmu duhovno in snovno zaslužjen narod v domovini. Svobodne slovenske besede v domovini ni več! Vsled vsiljenega komunističnega suženjskega sistema je obsojena na počasno umiranje, smrt. Prav zato pa je svobodni slovenski tisk na Koroškem, Primorskem in drugod po svetu podoben mogočnemu tabornemu ognju, ki daje tako nam kot našim bratom in sestram v trpeči domovini neomajno upanje na skorajšno rešitev in osvoboditev slovenskega naroda.!

Slovenskemu prosvetnemu društvu "Baraga" pa, ki je dalo to plemenito zamisel in razstavo slovenskega svobodnega tiska v zamejstvu izvedlo, gre kljub pomanjkljivosti naše javno priznanje.

Razstava slovenske pisane besede naj od zdaj naprej postane vsakoletna večdnevna prireditve, manifestacija, pri kateri naj vsi Slovenci s hvaležnostjo in ponosom sodelujejo!

S klenimi besedami pisatelja Karla Mauserja, slavnostnega govornika, čeprav v odsotnosti, pa hvaležno izrecimo zahvalo: **'Bogu, slovenskim materam in vsem slovenskim kulturnim ustvarjalcem po svetu'** za ta pomemben in nepozaben kulturni dogodek!

L. Jamnik

mož in žena

Dr. A. Trstenjak:
"MED LJUDMI"

Moč navade.

ZA SLOŽNO SOŽITJE IN SPORAZUMEVANJE V ZAKONU je razen ljubezni potrebna zunanja ustaljenost, ki jo imenujemo z najširšo besedo — NAVADA. Ludje pravijo:

"Tako sva se drug na drugega navadila, da drug brez drugega kar živeti ne moreva". Ali pa nasprotno: "Tako sva se drug drugemu odvadila, da se kar nič ne pogrěšava."

Pred oči mi je stopila družina izza prve svetovne vojne. Mož in žena sta živela vsa leta ne samo v veliki slogi, marveč sta se tudi resnično rada imela. Med vojno je bil mož poklican k vojakom in se je vrnil šele čez tri leta. Žena je medtem doma sama z nedoletnimi otroci gospodarila. Pridno so jo ubogali, gospodarila je dobro. Vendar so vsi komaj čakali, da "se oče vrnejo".

Končno se je mož vrnil. A kaj se je zgodilo? Prejšnje sloge in ljubezni ni bilo več. Žena je pravila sosedam: "Tako sem se navadila na otroke, da bi šlo tudi brez njega". Pa tudi možu samemu je dajala čutiti, da je pri hiši nepotreben. "Saj smo prej tudi brez tebe opravili, za komando ne potrebujemo nikogar. Šlo je vse gladko, ko tebe ni bilo." In je dodajala: "Ti nam boš vse zapravil. Mi smo tri leta samo varčevali in nič zapravljali".

Mož sicer ni bil ne zapravljivec ne pijanec, a žena ni prenesla, če je spil kozarec vina, ki ga je doma pridelal. Tako je imel za ženo vedno več "napak", kar je naredil, je bilo narobe. Otroci pa so bili vsi "vzorni", to je venomer poudarjala. Njena navezanost na otroke in odmik od moža sta bila vsako leto hujša. Z leti je dobri mož v svoji osamljenosti zašel v popolno otožnost in nazadnje segel po vrvi...

Tak je bil konec nekoč srečnega zakona in priscrne ljubezni, ki se je skrhala samo zato, ker se je "žena možu odvadila".

Podobnih primerov nam nudi tudi sedanost dovolj. Mnogi taki primeri so se začeli v drugi svetovni vojni in se končujejo zdaj v ločitvenih pravadah in razbitih družinah. A še vedno novi nastajajo zaradi neureenih stanovanjskih razmer. Žena je v Ljubljani, mož v Mariboru: oba po službeni potrebi. Ali: žena je v Ljubljani, mož v Beogradu ali Bosni. Oddaljenost in tuja družba možu ženo odtuji, da nima do nje več nekdanjega odnosa. Tudi do otrok, ki se medtem rode, ne čuti prave ljubezni. Ženi se je odvadil, otrokom se ni privadil. Tudi otroci se v takih razmerah očetu ne bodo "privadili".

Znan mi je zelo zanimiv primer, ko se je oče vrnil iz Amerike, ko je bilo starejšemu otroku osem let. Otroku ni šlo v glavo, kako bo zdaj pri hiši, ko je prišel ta "moški":

"Mama, ali bo kar pri nas jedel in spal? Pa kdaj bo spet odšel?"

Otrok ga pač ni poznal. Nikoli ni poskušal svojih prvih korakov ob njegovi roki, nikoli ni plezal po njegovih kolenih, nikoli se ni z njim igral.

Če pride vmes, ko se ločeno življenje podaljšuje, družba z "nedolžnim poznanstvom", kot se nekateri radi izražajo, se človek tudi na tisto navadi. In če ga "nedolžno poznanstvo" stane denar na račun žene in otrok, se sčasoma tudi na to — navadi. Tako se začinja in počasi dozori — nezvestoba.

Moč navade! Če popustijo dobre navade, pridejo slabe. Predvsem o teh pa velja stari pregovor: "Stara navada — železna srajca". Težko težko jo slečeš!

ROMANJE V ROOY HILL

Oglas stran 154.

APRILSKA ŠTEVILKA "Glasila Slovenskega Kluba Melbourne", kot ta mesečnik nazivlje samega sebe, nenavadno veliko pove o družabnem in kulturnem gibanju rojakov v Melbourneu. Med seboj so zmerom trdneje povezani, z avstralsko skupnostjo krepkeje sodelujejo.

Na primer:

"MOMBA FESTIVAL je za nami. Bili smo zastopani kar trikrat. Pri povorki skozi mesto je nastopilo 28 naših narodnih noš. Vzbujale so splošno zanimanje. Nešteto fotografov nas je slikalo. Dopolisnik ameriške revije GEOGRAPHICAL NATIONAL MAGAZINE nas je še prav posebej pohvalil". Organizatorji "Moomba Festivala" so jim poslali laskavo zahvalo, ki jo VESTNIK objavlja v angleščini.

Izkazali so se zopet s svojo razstavo na prireditvi, znani pod imenom EASTER SHOW. Povabilu so se odzvali z različnimi prispevki, zlasti pa s slovenskimi piruhi, ki jih je naslikal France Benko.

Na velikonočni ponedeljek so spet imeli skupni izlet z bogatim programom.

Upravičeno so ponosni na svojo PRVO KNJIGO V AVSTRALIJI: pesniško zbirko Huberta Pribaca: BRONASTI TOLKAČ. Ponastil je VESTNIK oceno, prav laskavo, ki jo je objavil Katoliški Glas v Gorici. (Ne ve pa še VESTNIK v svoji ap-

rilski številki, da je v Svobodni Sloveniji v Argentini napisal dr. Tine Debeljak tako dolgo oceno, da bi je bil en VESTNIK poln, in tako pohvalno, da bi VESTNIK ob njej solze ginjenja pretakal.)

Dalje beremo poročilo o drugem "Veselem večeru", ki je sijajno uspel. Program teh večerov je napol kulturnen, napol zabaven s posebnim poudarkom na slovenstvu in družabnosti. Med seboj imajo vse mogoče talente: muzikante, komedijante, čarovnike, soloiste — z eno besedo: vsega vrabca. (MISLI so prejele več dopisov, pohvalnih in navdušenih, o tej prireditvi, pa vseh ni mogoče natisniti. Dva precej dolga nista imela podpisov. Sploh je bolj prav, da MISLI povedo še o čem drugem iz Melbournea in se ne razpisujejo na široko o kaki posamezni točki.)

No — in kaj še?

VESTNIK na svojo roko razpisuje tri nagrade za nastope pri Kulturnem večeru v maju. Pozivlje na tekmo v glasbi, petju, recitacijah itd. Vse mora biti improvizirano — samo generalna vaja se bo vršila.

V slovenskem hostelu p. Bazilija imajo klub odbojkarjev, "ki je že imel nekaj uspešnih tekmovalcev z avstralskimi moštvi." Miroslav Krševan vabi še druge fante, naj se pridružijo pod geslom: Zdrav duh v zdravem telesu!

Zares prepričljiv dokaz živahnega dela za slovensko in občečloveško stvar v eni sami številki VESTNIKA!

Narodne noše v Melbourneu v sprevedu o priliki Moomba Festivala
Foto Nikolič

ŠIROM PO ZAPADNI AVSTRALIJI

Dr. Ivan Mikula

O TEJ OGOROMNI DRŽAVI, ki obsega tretjino avstralskega kontinenta in bi imela prostora za deset Jugoslavij ali pet Nemčij, ne moreš nič pretiranega povedati, čeprav bi govoril o njej v samih superlativih.

Skoro vedno jasni polet zrakoplova te vodi preko prostranih sivih pustinj, rjavih puščav, temnih šum, belih solnatih jezer. Pod seboj gledaš železniške proge, dolge ceste, vodne cevi, iztrebljene farme. Imaš vtis, da je vse to potegnjeno z ravninom. Potem se oko zagleda v bolj obdelan, z rekami prepreden, z mesti posejan južno-zapadni pas od Geraldtona preko Northama, osredotočen v Perthu in Fremantlu. Z lahnimi podvigi se podobno perzijski preprogi, ki je rahlo nagubančena, vije proti mestu Albany ob Južnem morju.

Komaj 800,000 prebivalcev šteje Zapadna Avstralija. Od teh je naseljenih v tem rodovitnem in z dežjem bolj obdarovanem pasu do tri četrtine milijona. Perth in Fremantle jih stiskata v sebi nad 400,000 — polovico vsega prebivalstva!

Ob pogledu iz višine na omenjeni dve mesti se ti oko oddahne in srce razveseli. Zaveš se, da je ta človeški "otok" morda najbolj zanimiv na vsej zemeljski obli: Obdajata ga Južno in Indijsko morje na eni strani, na drugi ogromna puščava. Tako je tudi razumljivo, da sta bila razsvetljena Perth in Bumbury v temni praznini morij in puščave dobrodošla svetilka prvemu ameriškemu astronautu Glennu.

Prepotovati vso Zapadno Avstralijo mi ni bilo mogoče v petih letih tamkajšnjega misijonskega delovanja, ob svojih tritedenskih obiskih v zadnjih letih pa se morem omejiti le na večja naselja, kjer najdem Slovence.

O slavnem Perthu sem že pisal in s tem tvegala zavist večjih krajev in mest: Sydneya, Melbourn, Brisbane, Adelaide in Canberre. Ko bi bila zavist zrakoplov ali vsaj nafta, bi mogel obiskati več rojakov, bržčas kar vse, ki so raztreseni po zlatem zapadu Avstralije.

Wundowie

Edini nočni vlak iz Perthu v Kalgoorlie in dalje na vzhod ter skozi gričevje Kalamunde, kjer so najvažnejši rezervarji vode, te zanese v bajno razsvetljeno naselje z ogromnimi plameni v pečeh in topilnicah. To je Wundowie s svojimi 3,000 prebivalci, ves obdan z "bushom". S svojimi snažnimi hiša-

mi, ograjami, vrtovi in cestami je to najčednejše mestece, kar jih poznam. Ima tudi lepo kopališče, Cerkev, ki jo pomaga oskrbovati naša rojakinja, je v uporabo samo za nedeljsko službo božjo, ker je le podružnična.

Naši rojaki v tem kraju so drvarji: sekajo, žagajo, klestijo in nalagajo na visoke kamijone drva, ki jih tovarna prežge v oglje za ogromne topilnice železne rude. Tod se potem dobiva znameniti "Charcoal Iron", ki ga zlasti Japonci radi kupujejo. Pa si naši znajo krajšati čas tudi z lovom na zajce, ptice kenguruje in podobno divjačino. Gojijo tudi žlahtno trto in se zabavajo ob trgatvi, stiskanju rujnega vinca in medsebojni gostoljubnosti. Kako lepo so zapeli v spomin Goriškim Brdom in Slovenskim Goricam ob spremljevanju Ančkine harmonike:

"Trtica mila, jaz te častim,
draga mi bila, dokler živim.
Grozdece sladko zobat veliš
in nam preljubo vince rodiš.
Ti si kraljica zlatih cvetlic,
sok tvoj družica vseh veselíc."

Northam

Drug izlet, prav tako prijazen in domač, smo napravili iz Perthu v mestece Northam, ki ima 12,000 prebivalcev. Mestece leži ob reki med farmami, toda tik ob železnici. Obiskali smo Bezgovškove v njihovem domu, ki je bolj palači nego hiši podoben. Napovedani smo bili trije, prišlo nas je v petih avtomobilih kar trideset. Zelo so se zavzeli nad takim številom, zapodili nas pa niso. Kaj še! Podsetorili so svojo gostoljubnost in prijaznost, pa je bilo vse dobro.

Bezgovškov dom ima več ko eno izredno posebnost in privlačnost. Mati je umetnica z šivanih okraskih: prtičih, odejah, blazinah itd. Na kuhinjski steni se bere lepo vezen rek:

"Če se tvoj dom lepo blišči,
mož tvoj rad doma sedi."

Oče Bezgovšek je umetnik v rezbarstvu in glasi. Sam je izdelal dva velika basa in dve bugarici, več drugih godal pa drugače skupaj spravil. V svojem domu ima edinstven orkester na avstralskih tleh z imenom "Rose Band". Godci so sami Bezgovškovi v hlačah in krilih, dirigira in basira pa sam ustanovitelj — oče Jože Bezgovšek.

Tretja zanimivost tega doma je pa še najbolj znamenita in posnemanja vredna. Ne verjamem, da je še kakšna slovenska hiša v Avstraliji, ki bi se mogla postavljati s tako umetnino. Večinoma naši ljudje porabijo zadnji kot v svojih domovih za stanovalce in večji dohodek z oddajanjem sob, Bezgovškovi so odločili prostorno sobo za — hišno kapelo? Svete podobe, kipi, razni okraski na umetno izrezanih oltarjih — delo očeta Bezgovška — so tam v taki množini, da sem si misli: Če bi se to razdelilo po raznih drugih hišah naših rojakov, bi mnoge med njimi dobile tisto krščansko vzdušje, ki ga pogosto tako pogrešamo pri mnogih rojakih.

Ko je bila pred leti v Northamu razstava domačih umetnin, je oče Bezgovšek dobil prvo kolajno in žel obilo pohvale. Njegov dom je bil za nekaj dni pravo svetišče, kamor so ljudje romali, da so mogli občudovati svojevrstno slovensko kmečko umetnost.

Nič čudno ni, da smo ob vseh teh znamenitostih preživeli nad vse prijeten večer in se šele po polnoči odpravili na pot nazaj proti Perthu.

Že v preteklem letu so v cerkvi Highgates krstili iz družine Lojza in Julijane Ahačevčič hčerkico Lojzko, ki je prišla delat družbo njihovi Julčki. V West Perthu pa drugorojenko iz družine Tomislava Burmas in Jožice roj. Pikel. Deklica je dobila ime Jadranka Estera. Že v tem letu so pa v Leedervillu krstili iz družine Johna Zadnika in Dorothy. r. Corlett prvorojenca na ime Pavel Gregor.

Poroke so bile naslednje: V Osborne Parku Stanley Pallas in Evica Čadež v oktobru 1961; v Glendeloghu Gordon Bateman in Vera Vuga v decembru 1961; v Leedervillu Ivan Lunder in Nancy Crissofoli v marcu 1962.

Vsem naštetim: Iskrene čestitke!

Otroci Slomškove šole v Sydneyu so prvič nastopili pri prireditvi na velikonočni ponedeljek. Seveda jih je samo morda tretjina — za druge je bilo predaleč. Nastopili so pod vodstvom p. Odiša in zapeli dve ali tri pesmi.

KAJ SE VAM ZDI O KRISTUSU?

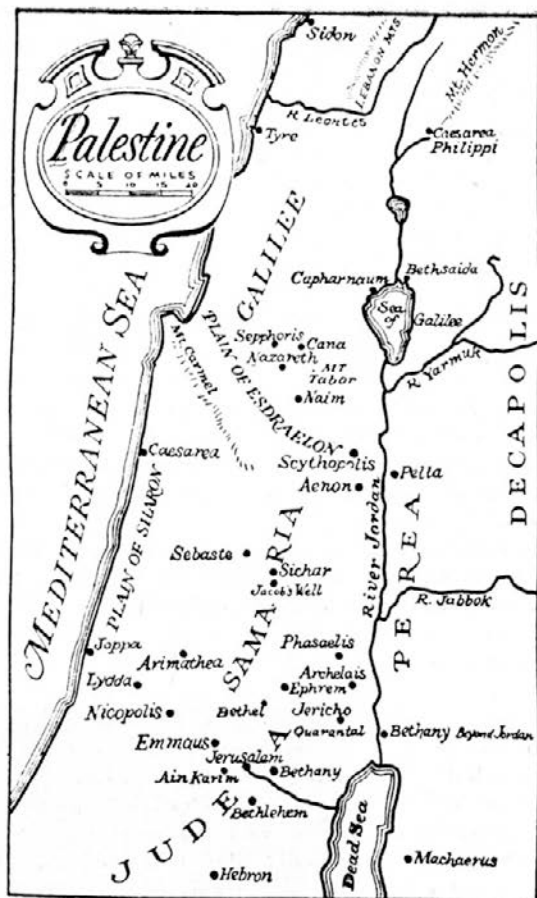
ČIGAV SIN JE?

(Mat. 22,42)

Vernim katoličanom je odgovor lahak. Vendar se je bati, da Kristusa premalo poznamo in malo vemo o njem. Pozabili smo. Prav bo, če ponovimo vsak mesec nekaj, kar so evangelisti o njem napisali. Poznanje Kristusovega življenja in delovanja bo poglobilo našo vero vanj.

Besedilo evangelijev imamo tu spodaj na levi strani, na desni pa pojasnila k besedilu, da nam bo lažje razumljivo. Priložena je zemljepisna karta Palestine, da lahko sledimo, kje se dogodki evangelijev vršijo.

Če pravimo, da smo Kristusovi, moramo Kristusa kar najbolje poznati!

JEZUSOV BEG V EGIPT

Ko so odšli (Modri z Vzhoda), glej, se prikaže angel Gospodov Jožefu v spanju in pravi: "Vstani, vzemi dete in njegovo mater in beži v Egipt in budi tam, dokler ti ne porečem; Herod bo namreč dete iskal, da bi ga pogubil." In vstal je, vzela dete in njegovo mater še ponoči in se umaknil v Egipt; bil je ondi do Herodove smrti, da se je spopolnilo, kar je bil povedal Gospod po preroku, ki pravi: "Iz Egipta sem poklical svojega sina."

Ko je tedaj Herod videl, da so ga modri prevarili, se je silno razsrdil; in je dal pomoriti v Betlehemu in vsej njegovi okolici vse dečke, dvetletne in mlajše, po času, ki ga je bil pozvedel od modrih. Takrat se je spopolnilo, kar je bilo povedano po preroku Jeremiju, ki pravi:

Rahela je jokala po svojih otrocih in se ni hotela utolažiti, ker jih nih več."

IZ BETLEHEMS KMALU PO ROJSTVU

Herodova pamet n imogla tekrovati v božjo modrostjo. Ta je poslala modre po drugi poti nazaj domov, niso se vrnili k Herodu. Verjetno so zavili okoli južne obale Mrtvega morja in naprej, ne da bi jih kao opazil. Prav tako neopaženo je odšla sveta Družina v temni noči na pot proti Egiptu. Bilo je dosti daleč, 5 — 8 dni hoje, vendar najbolj pri roki. In tam je bilo naseljenih veliko Judov, da ubežniki ne bodo med samimi tujci. Evangelij nič ne namigne, kje so se v Egiptu nastanili. Pozneje so začeli kristjani kazati več krajev kot bivališče svete Družine, vendar ne eno ne drugo ni dognano.

Ko po nekaj dneh modrih ni bilo nazaj, je Herod zaslutil močno zaroto zoper sebe. Jezus je bil sicer še komaj nekaj tednov ali mesecev star, zaradi večje gotovosti je pa dal Herod pomoriti vse dečke gor do drugega leta Razalgavci sodijo, da je pod meči umrlo kakih 30 dečkov.

Ko je pa Herod umrl, glej, se angel Gospodov v spanju prikaže Jožefu v Egiptu in pravi: "Vstani, vzemi dete in njegovo mater in pojdi v izraelsko deželo; zakaj pomrli so, kateri so detetu stregli po življenju."

In vstal je, vzel dete in njegovo mater in prišel v izraelsko deželo. Ker pa je slišal, da v Judeji vlada Arhelaj namesto svojega očeta Heroda, se je bal tja iti. In v spanju opomnjen se je umaknil v galilejske kraje. Prišedši tja se je nastanil v mestu, imenovanem Nazaret, da se je spolnilo, kar so govorili preroki, da bo Nazarejec.

DVANJSTLETNI JEZUS V TEMPLJU

Dete pa je raslo in se krepilo, vedno bolj polno modrosti in milost božja je bila z njim. Njegovi starši so hodili vsako leto na velikonočni praznik v Jeruzalem. Ko je dopolnil dvanajst let in so po običaju praznika šli v Jeruzalem ter se po končanih prazniških dneh vračali, je ostal deček Jezus v Jeruzalemu in njegovi starši tega niso opazili. Misleč, da je pri družini, so šli dan hoda in ga iskali med sorodniki in znanci. In ko ga niso našli, so se vrnili v Jeruzalem in ga iskali. Po treh dneh so ga našli v templju, ko je sedel sredi učiteljev, jih poslušal ter povpraševal. In vsi, ki so ga slišali, so strmeli nad njegovo razumnostjo in njegovimi odgovori. Ko so ga (starši) ugledali, so se zavzeli in njegova mati mu je rekla: "Otrok, zakaj si nama to storil? Glej, tvoj oče in jaz sva te z žalostjo iskala." In rekel jima je: "Kaj sta me iskala? Nista li vedela, da moram biti v tem, kar je mojega Očeta?" Toda nista razumela besed, ki jima jih je rekel.

In vrnil se je z njima ter prišel v Nazaret in jima bil pokoren. In njegova mati je vse to ohranila v svojem srcu. In Jezus je napredoval v modrosti in starosti in milosti pri Bogu in pri ljudeh.

SE NEKOLIKO RAZLAGE

Vsak odrasli Izraelec je bil po Mojzesovi postavi dolžan trikrat na leto potovati v Jeruzalem za velike praznike. Ti praznike so bili: velika noč (Pasha), binkošti in praznik šotorov. Ženske te dolžnosti niso imele, vendar so pobožnejše potovale skupaj z moškim svetom in včasih tudi otroke jemale s seboj. Posebno odraščajoče dečke so vodile že v zgodnjih letih v Jeruzalem, da so se vadili v izpolnjevanju dolžnosti, ki jih bodo imeli, ko dorastejo v moše. Ko to vemo, razumemo, zakaj sta Marija in Jožef vzela tisto leto — in skoraj gotovo tudi druga leta — s seboj mladega Jezusa. Čeprav sta vedela,

Nič se ne da reči, kako dolgo je ostala sveta Družina v Egiptu. Nekateri mislijo, da komaj par mesecev, drugi leto dni ali več. Zgodovina ve povedati, kdaj je Herod po polletni boleznini umrl. Vendar za določitev časa o bivanju v Egiptu to ne pomaga dosti ali nič. Pa tudi ni važno. Po Herodovi smrti, to vemo iz zgodovine, je nekaj časa ostala Palestina brez prave vlade. Končno so si sinovi razdelili deželo: Arhelaj je zavladal v Judeji, Herod Antipa v Galileji. Oba je potrdil cesar Avgust, toda po nekaj letih odstavil Arhelaja in poslal v pregnanstvo v Galijo. Arhelaj je bil še skoraj bolj krut kot njegov oče. Ni se čuditi, če je Jožef že ob meji Judeje zvedel, da je dal Arhelaj kruto pomoriti v Jeruzalemu prav tiste dni 3000 judovskih upornikov. O Antipu kaj takega ni bilo slišati, torej bo mali Jezus v Galileji na varnem.

IZ NAZARETA V JERUZALEM

Zgodba o Jezusovem potovanju v Jeruzalem, ko je bil star 12 let, je vse, kar izvemo o njem iz evangelijev iz njegove mladeniške dobe. Živel je v Nazaretu in se na zunaj ni nič ločil od drugih dečkov, recimo od svojih bratrancev: Jakoba, Juda in Jožefa, katerih imena poznamo. Samo Marija in Jožef sta vedela, da Jezus ni samo človek, ampak učlovečeni Bog. Kot človek se je res moral učiti vsega, kar se uče drugi otroci in mladeniči njegovih let. Ne smemo misliti, da se je samo "potvarjal." Marija in Jožef sta sta se tako navadila nanj kot na "svojega otroka", da sta ga po skrbnem iskanju in končnem najdenju kar po domače pokregala: Kaj si nama storil? Zelo značilno je, da je Jezus začutil potrebo opomniti ju, da v resnici Jožefova delavnica v Nazaretu ni njegov pravi dom, pravi dom mu je tempelj v Jeruzalemu, ki je hiša njegovega nebeškega Očeta na zemlji.

da je Jezus Bog, sta opazovala, kako se mora učiti kot človek ob raznih nalogah, pa sta ga hotela priučiti tudi potovanjem v Jeruzalem.

Potovanje iz Nazareta — dolga pot — se je vršilo tako, da so se romarji razdelili v skupine: moški zase, ženske zase, otroci zase pod posebnim vodstvom, včasih pa tudi po skupinah sorodstva ali vaščanstva z vsemi spoli v eni skupini. Med potjo je bilo treba vsaj dvakrat neke prenočevati. Vnaprej so vedeli, kje bo prenočevanje, zato so tudi vnaprej vedeli, kje se bodo ob večerih spet sešli: tisti, ki so potovali hitreje, in oni, ki so bili bolj počasni, naj že bo iz enega ali drugega razloga. Prav tako so se vračali iz Jeruzalema na svoje domove.

ORLOVSKI SPOMINI

IZ LEŠČEVJA

Spisal brat Nardžič

(Nadaljevanje)

Ustanovitev

RES JE ŠLO VSE GLADKO PO NAČRTU. Prišel je med nas sam dr. Lovro Pogačnik in je imel lep govor. Kako smo ga bili veseli!

Tudi midva s prijateljem Markom sva imela pripravljene vznesene govore. Zlasti jaz sem hotel ta dan prvič stopiti pred naše ljudi in jim pokazati, da hočem med njimi nekaj veljati. Toda ko je prišel čas, da se oglasim, si nisem upal niti besedice žugniti. Zdelo se mi je, da bi še pred dvema paroma oči ne mogel govorniško povedati dobro vezanega stavka, kako naj prenesem poglede tolike množice — uprte naravnost vame?

Ne, moralo bi se mi zvrtni v glavi! Tako sem stal čisto zadaj v kotu, osramočen sam pred seboj. Pa sem še pred nekaterimi urami upal, da bom izzval s svojim prvim nastopom viharje navdušenja...

Tudi Marko se ni oglasil. In vendar je znal svoj govor že ob izletu na Grmado od črke do črke! Iz posebne previdnosti ga nisem nikoli vprašal, zakaj ni govoril. Pa tudi on ni vprašal mene. Sva pač drug za drugega dobro vedela, kje naju čevlji žuli.

Vendar slovesnost ni potekla brez naju. Marko je odnesel čast načelnika, jaz tajnika. Sam dr. Lovro me je priporočil, češ da gotovo znam dobro pisati. Oglasno so me izvolili.

Pristopilo je 14 fantov. Dejali smo: Za začetek kar dosti. K prvi telovadni uri jih je pa prišla že komaj dobra polovica, drugih ni bilo nikoli več blizu. Na njih mesto so pa prišli drugi, deloma prav dobri fantje. Tako je skrčeno število kmalu spet naraslo in celo poskočilo gor do dvajset.

Naš novi Orel deluje

Tedaj se je začelo moje redno romanje v domačo župnijo vsako nedeljsko popoldne. Imel sem se za vaditelja in organizatorja obenem. Včasih sem povabil s seboj kakega sošolca, ki je znal bolj telovaditi od mene, da bi imeli moji fantje pred seboj bolj svetel zgled in bolj zahrepeneli po telovadni umetnosti.

Obisk telovadbe je bil zelo različen. Če je bilo kaj prida fantov skupaj, smo ponosno telovadili na farovškem dvorišču. Če jih je prišlo le kakih pet, smo se skrili v mežnarijo. Nekoč ob taki nepripravni priliki smo našli prostor v mežnariji oddan v drugačne namene. Kaj storiti? Zatekli smo se v precej prostoren župnikov — čebeljnjak. Stal je na pozabljenem kraju in bil tudi sam pozabljen.

V začetku smo vadili le proste in redovne vaje. Toda želja po orodju, zlasti po drogu, je postajala nepremagljiva. Kupili smo si v Ljubljani pri Verovski železen drog. Kole nam je stesal domač tesar. Postavili smo ga za župniščem "na malih durih." Kole sva zabila kar, midva s kaplanom dovolj močno v mehko ilovico.

Naslednjo nedeljo je bilo okoli droga prav živahno gibanje. Sicer na novem orodju ni bilo veliko telovadbe — niso še znali. Bilo je pa toliko več "zveranja", kot se je reklo. Vendar smo bili vsi srčno veseli očitnega napredka v našem orlovskem odseku.

Teden pozneje so prišli že čisto novi fantje, ki so se potem prav do vojne (prve svetovne — ur.) dobro držali Orla. Zlasti sem imel rad nekega Klemenca. Bil je postaven dečko, prikupljivega vedenja, precej izobražen. Delal je v tovarni blizu Ljubljane. Imel sem ga sploh za najbolj zanesljivega. Iz vojne je pa prišel baje ves drugačen. Nekdo mi je omenil, da ne hodi več v cerkev. S tem je hotel povedati vse.

Nesrečna vojska!

★

Tudi predavanja smo imeli. Neko nedeljo je predaval Stojnik o organizaciji sploh, posebej o orlovski. Govoril je pa tako učeno, da sem ga komaj jaz nekoliko razumel. Še sedaj vem, kako se je trudil, da bi pojem organizacije nazorno pojasnil s pomočjo človeškega telesa in njegovih udov. Bog ve, če si je kdo od poslušalcev kaj zapomnil?

Nekaj fantov se je kaj kmalu ojunacilo, da so si nabavili orlovske kroje. Tudi trobente, ali rogove, tako smo jim rekli, so si kupili. Hej, to je bilo nekaj novega za naše ljudi, ko so Orli prvič med ubranim trobentanjem prikorakali k fari!

Ne vem več, ob kakšni priložnosti se je to zgodilo. Prav dobro mi je pa še v spominu, kako mi je ob tistem prizoru igralo sree. Tako ponosno so korakali "moji" fantje, kakor da se vračajo po slavni zmagi nad sovragom v milo domovino. In muzika rogov mi je tako prijetno igrala, kot bodo komaj na sodni dan angelske trombe prijetno igrale vstajajočim pravičnim...

Toda vseh teh sladkosti nisem mogel dolgo uživati brez primesi grenkih kapelj. Naj omenim samo eno.

Naše orlovske "gibanje" je mnogim faranom prav malo ugajalo. Takim ljudem smo rekli "nergači." Ta častitljivi izraz je zrasel na zelniku dr. Evangelista Kreka. Mi smo ga z navdušenjem pobrali in z vsemi odtenki raznih širših in ožjih pomenov presadili na našo domačo njivo. Seveda smo bili prepričani da se nam je treba le še malo kvišku pogrnati, pa bomo dosegli — Kreka...

Ali nergačev zato ni hotelo biti nič manj. Ceo taki ljudje obojega spola so bili zvesti pristaši nergačev, o katerih sem imel drugače dobro utemeljeno sodbo, da so v srcu dobri kristjani in zvesti narodnjaki. Ta okolnost me je silno pekla. Saj nikakor nisem mogel razumeti, da je na orlovstvu mogoče najti kaj graje vrednega. Toda drugi so našli marsikaj.

Očetje so govorili: Naši fantje že med tednom dovolj telovadijo — pri svojem delu doma in na polju. V nedeljo naj telovadi študent, ki vse druge dni v tednu roke križem drži!

Zoper ta predsodek sem se moral neprestano bojevati. Tudi nekateri moji fantje so mi izvrstno pomagali. Vendar kakih posebno tehtnih nasprotnih dokazov vsi skupaj nismo imeli. Tako se je zgodilo, da nam omenjeni predsodek sicer ni nobenega fanta odbil, naše nasprotno dokazovanje pa

tudi ni privabilo novih. Ostalo je pri tem, da so prihajali pač taki, ki so imeli veselje in so telovadili tudi utrujeni. Kdor ni imel veselja do telovadbe, ni prišel blizu, pa naj je bil še tako spočit.

Še bolj so očetje tožili, da fantov ni pravi čas domov. Stari morajo zvečer sami opravljati živino in druge domače posle devati v red. Le redki so bili, ki so se odkritosrčno spomnili, da tudi poprej večinoma fantje ob nedeljah niso bili doma ob zaželenem času. Če niso hodili k telovadbi, so zahajali kam drugam, da doma niso niti vedeli, kam.

Taki odkritosrčneži so naši stvari precej koristili. Tolažili so druge in krhali ostrino njihovih očitaj.

Zgodilo se je pa včasih, da so fantje gredoč od telovadbe zavili v kako gostilno in v njej presedeli morda ves večer. Pa so nas "nergači" spet kregali: v gostilne navajate fante? No, tega očitka si nisem gnal k srcu. Bog pomagaj, če bi fantje ne poznali poti v gostilno poprej, ne uganem, kako naj bi jih Orel naučil te poti! Krivda bi morala pasti na starše same, posebno na očete. Morda niso fantov naravnost navajali na gostilne, odvajali jih pa tudi niso.

Ali pa morda zahtevate, da Orel popravi, kar je bilo zanemarjenega? Da, po svojih močeh to rad stori. Ampak čudežev ne zna delati. Zato ni mogoče pričakovati, da bi postal vsak fant, ko je enkrat med Orli, od danes do jutri vzoren.

Tako sem tolažil sebe in druge.

(Dalje pride)

ŽIVAHNA IN PRIVLAČNA PRIREDITEV

TAKO SO REKLI IN SE PRAVIJO tisti, ki so prišli na velikonočni ponedeljek in torek zvečer v cerkveno dvorano v Paddington, Sydney. Pred seboj na odru so videli sliko za sliko in vsaka je bila drugačna. Udeležba je bila zlasti v ponedeljek tako številna, da mnogi niso mogli v dvorano. Prišli so, čeprav so vedeli, da to pot ne bo sam ples.

Osem muzikantov je zaigralo domače: Moj očka — valček; Na palnincih — valček; Mi smo mi — polka. Dobra so se odrezali pod vodstvom kapelnika Matuliča.

Tone Omerzel, učitelj Slomškove šole, je zapel ob lastni spremljavi na kitaro domotožno: Kjer valovi Save režejo gore. Prav ljubko.

Novi moški zbor pod taktirko g. Klakočerja je zapel: "Oj, Triglav" in "Jaz pa moj hvažek". Bili so dobro pripravljene, saj drugače bi jih naš pevovodja nikoli ne pustil na oder. Zato so pa želi viharno odobravanje.

Otroci Slomškove šole so nastopili z dvema pesmicama. To je bilo še posebno novo. Dvorana jih je bila vesela.

Končno: Igra Trije tički v dveh dejanjih. Burkasta sicer, pa je bila na mestu, zakaj program z več točkami mora pač nuditi tudi kaj za smeh. In res smeja ni manjkalo, režiser Koželj je sebe in soigralce odlično izvežbal, Odmev iz dvorane je pričal o tem.

Tako! Hvala vsem, ki ste sodelovali, hvala vsem ki ste prišli. Vedite pa: To ni bilo samo za enkrat! Godba se vadi naprej, pevci se vadijo naprej, otroci se uče novih pesmic, igralci imajo že izbrano že novo igro. To se pravi: Počakajte na prihodnje povabilo in spet pridite! — P. Odilo.

DNEVNIK MOJEGA POTOVANJA

v Avstralijo

Jože Potočnik, Sydney

(Nadaljevanje)

Filipinski otoki

PRAZNOVANJE PRVEGA MAJA NAD BELMI OBLAKI je bilo za nas vse edinstveno doživetje. Toda kako ga obhajati? Izmislili smo si nastope z naslovom: Pokaži, kaj znaš.

Izposlovali smo si mikrofona in povabili talente, naj se izkažejo. Prva je pristopila mlada Nemka in zapela "Rosamundo". Lepo je zapela. Za njo je nastopil vesel Hrvat s harmoniko in zaigral slovensko polko. Tudi ta je žel obilen aplavz. Potem je neka Zagrebčanka zapela "Marino" in tako je šlo naprej, dokler ni ob 13. uri zabavo prekinil zvočnik, ki je javil, da so pod nami Filipinski otoki in bomo na enem od njih pristali za urico časa.

Vedel sem, da je tu križišče zračne linije med Japonsko in Avstralijo. Zdaj sem si lahko ogledal Filipine visoko iz zraka. Bil je lep sončen dan in dobro se je videlo navzdol. Začeli smo se spuščati na letališče glavnega mesta Manile.

Ko smo pristali, smo od začudenja ostrmeli. Tako prijaznih ljudi še živ dan nismo videli. Na oči so se zdeli podobni Japoncem, njihove ženske so jako lepe. Njihova drobna postava in temna poit jih napravlja močno privlačne.

Povabili so nas v restavracijo in takoj so postavili na mizo razne dobrote. Pijače ni manjkalo. Na klavir so nam pa zaigrali in zraven zapeli nekaj svojih popevk. Zabava je trajala 40 minut in mi bo ostala zmerom v prijetnem spominu. Ko smo odhajali, so nam prožili roke v slovo kot največji prijatelji. Tako smo odnesli od njih v vsakem pogledu najlepše vtise.

Polet čez ekvator

Od Manile smo se spustili nad neizmerni Pacifik in kmalu videli samo golo praznino. Prijetna Holandka nam je pojasnjevala, kako se moramo zavarovati z zaščitnimi sredstvi za primer nezgode. Ko smo pomislili na možnost nezgode in zrl v globino, nas je vsaj za trenutek obšel občutek groze. Bila pa je vožnja tisto popoldne prav zanimiva, čeprav se je občutek groze kdaj pa kdaj ponovil. Več ko enkrat smo zaplaval v močne zračne tokove in kar zviška padli za kakih 400 m, nato pa prav tako hitro šinili nazaj v višino. Nekaj posebnega!

Ura se je pomaknila na 17, mi pa še vedno nad samim praznim morjem. Preko zvočnika so nam naznanili, da bomo v eni uri nad ekvatorjem. Zdaj smo se že toliko privadili razburljivi vožnji, da smo postali razigrani, k čemur je po svoje pripomogla dobra kapljica. Skušal sem razumeti, kolikor se je dalo, pripovedovanje po zvočniku, ki je razlagalo v angleščini pomen poleta preko ekvatorja. Nekako takole je govoril:

"Stari pomorščaki, ki so pluli po širnem morju in se poganjali čez ekvator, so doživljali strahovite primere neurja in viharjev. Pozneje, ko je tehnika iznašla zračno vožnjo, so tudi potniki na letalih doživljali podobne reči. Stari pomorščaki so pripisovali viharje grškemu bajeslovnemu bogu Neptunu, zato so se zatekali k njemu s prošnjami, naj jim prizanaša. Za zabavo današnjim potnikom so ohranili nekaj obredov iz onih časov vse do danes in te reči bomo zdaj doživeli. Naj se pripravimo in lepo sodelujemo."

S tem pozivom je zaključil svoj nagovor in odšel. Mi smo seveda ugibali, kako bo napovedana slavnost potekla. Toda minila je ura in nič se ni zgodilo. Od radovednosti in pričakovanja smo se obdali z molkom. Nenadoma pa ugasnejo vse luči in glas napovedovalca se zasliši:

"Dame in gospodje! Pripnite si pasove in mirno obsedite na svojih mestih."

Globoka tišina, ki je spet nastala v popolni temi, me je čudno pretresla. Toda že je bil tu spet glas iz mikrofona, to pot nekam bolj vesel in razposajen:

"Dame in gospodje! Pravkar letimo čez ekvator in Neptunove oči so na nas. Prihaja, pravkar bo vstopil."

V tem hipu nas je zračni pritisk spustil s silno brzino nekaj sto metrov navzdol in v avionu so zagorele luči. Pred vrati je stala čudno našemljena prikazen z belimi lasmi in dolgo istotako belo brado. Na goli koži ji je viselo pisano ogrinjalo, v roki so se ji svetile pozlačene vile s tremi roglji. V drugi roki je ta "Neptun" držal skodelico s kakovost in jo molil predse. Kaj bo zdaj?

Vsi po vrsti smo morali vstati in stopiti pred Neptuna. Pa ni bilo treba nič drugega napraviti, le prst si moral pomočiti v skodelico in se vrniti na svoje mesto. Ta nedolžni obred nam je prinesel resnično olajšanje in povzročil mnogo smeha. Tudi Neptun je začel zbijati šale in se kmalu med veselimi smehom poslovil.

Tako se je končalo to slavlje in mi smo z mirnim srcem plavali pod ekvatorjem naprej in naprej za svojim ciljem.

(Pride še.)

Misli, May, 1962

Izpod Triglava

V GORICI so z velikimi in lepimi slovesnostmi blagoslovili svoj novi KATOLIŠKI DOM. Postavili so ga največ z lastnimi žrtvami, pomagali so pa tudi Tržačani in rojaki na tujem, zlasti v Kanadi. Novi Dom je čedna in ponosna stavba, ki bo v vsakem pogledu dobro služila narodu. Slovenci iz Trsta in okolice, ki so se v lepem številu udeležili slovesnosti ob odprtju Doma, so se zavzeli, da po zgledu Goričanov tudi sami zgrade v svojem mestu tak Dom.

ZA PATRONA ljubljanske nadškofije je sv. Oče na prošnjo prvega nadškofa, Antona Vovka, imenoval sveta brata Cirila in Metoda. Papeževo tozadevno pismo objavljamo na drugem mestu v tej številki.

V TRSTU je znani pisatelj Stanko Janežič izdal novo knjigo pod naslovom MOJA PODOBA. Že samo pisateljevo ime jamči, da ima knjiga visoko literarno vrednost. Izšla je v založbi MLADIKE, lepega mesečnika v Trstu. Nov dokaz, da je kulturno slovenstvo na Tržaškem še zelo živo in delavno. Zanimivo pa je, kako je "ocenil" novo knjigo znani dr. A. Budal v Primorskem dnevniku, ki misli in piše po titovsko. Našel je v njej poklone Hitlerju in Mussoliniju, seveda iz svoje domišljije. Zraven je povedal, da so se po vojni mnogi slovenski "Hitlerjevi hlapci" z velikim bogastvom umaknili v Argentino in tam ustanovili s svojim denarjem — Slovensko Kulturno Akcijo! Menda je hotel namigniti, da tudi v Trstu izhajajo knjige, ki niso po titovstvu umerjene, z denarem "Hitlerjevih hlapcev". . .

V LJUBLJANI so imeli razstavo najnovejše mode. Reklo se ji je: Moda 1962. To je bil mednarodni sejem in je razkazoval vse mogoče predmete, ki današnjemu ženskem svetu pripomorejo do tega, ga drži korak z napredujočo modo. Pišejo, da si je razstavo ogledalo 60.000 obiskovalcev. Vera v modo je po vsem vidiku v Sloveniji prilično močna.

TURISTI iz Trsta v Slovenijo so do nedavno skupno z vizo pri jugoslovanskem konzulu v Trstu dobili naročilo, da med bivanjem v Sloveniji morastanovati in prenočevati v hotelih. To zdaj ne velja več. Smejo si izbrati stanovanje pri zasebniki, pa naj bodo sorodniki ali ne.

MED DIVACO IN KOPROM je v načrtu 27 km dolga železnična proga. Stroški so preračunani na okoli pet milijard. Oblast pa misli na to, da bi organizirala mladinske brigade in občutno zmanjšala stroške.

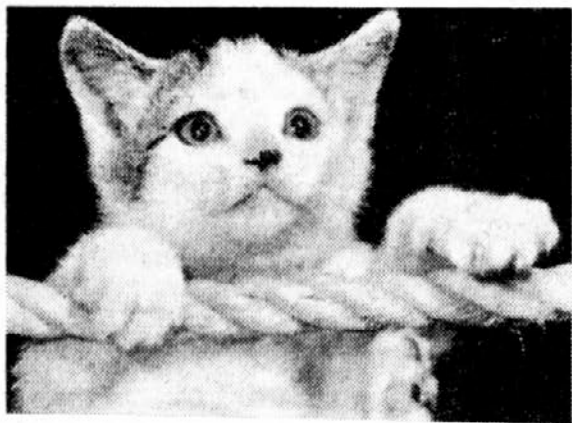
PEKARIJA V SEMIČU išče vajenca, toda nihče se noče učiti za peka. Iste težave imajo čevljarji, nobeden noče iti za "šuštarja." Zato "Dolenjski list" s skrbjo ugotavlja: "Za obrt ne kaže mladina nikakega zanimanja, vse beži v industrijo. Kdo bo čez leta pekel kruh in popravil čevlje?"

NA TRŠKI GORI so letos v januarju nabirali regret, v okolici Vidma in Krškega pa prve pomladne cvetlice. Ni pa bilo pravega veselja, ker se jim je vse zdelo, da prava zima še pride. Vemo, da se niso motili.

DOLENJSKI LIST, ki sovraži "kič", kritizira: "Na velikih belih kartonih nalepljena slika Tita in okoli nje simetrično razporejene slike članov Izvršnega komiteja CK ZKJ. To bo šlo v promet, je mislil podjeten trgovčič, ki je pred vojno prodajal Jezusa in 12 apostolov. Oborožen s priporočilom prosvetnega organa (pa je vendar res) je šel v ustanove in kolektive in v resnici — našel kupce. Odkloniti tako sliko? Saj bi še kdo posumil, da nisi na liniji! In tako to in ono dvorano ali pisarno 'krasi' produkt komercialnega izkoriščanja čustev poštenega, a nepoučenega državljanar".

ANKA ČIRJEVA, šolarica v Kranju, je dobila bolezen, ki so jo sprva imeli za črne koze. To je dalo povod za širjenje govorice, da se je je kužna bolezen črnih koz že v več krajih pojavila. Skrbna preiskava vestnih zdravnikov je pokazala, da je Anka imela samo norice, ne pa črne koze. Tudi drugod niso mogli ugotoviti, da bi kdo imel črne koze, pa so govorice potihnile.

V LJUBLJANI je univerzitetna knjižnica priredila razstavo o slovenskem kulturnem življenju pred 100 leti, to je ob začetku slovenskega narodnega prerojenja. Poudarek je bil zlasti na dveh ustanovah iz tistih časov: na Družbi sv. Mohorja v Celovcu in Slovenski matici v Ljubljani. Današnji rod, ki "komaj še kaj ve", kako je bilo na svetu pred partizanstvom, se je lahko uveril, da se slovenska kultura ni začela šele z nastopom "tovarišev".

KOTIČEK NAŠIH MALIH

Moja velika noč

Velikonočni prazniki nas spominjajo na Kristusovo trpljenje in zmagovalno Vstajenje.

Na veliki četrtek smo končali s poukom v šoli že opoldne. Hitro smo šli vsak na svoj dom. Veseli smo bili, da imamo en teden počitnic. Popoldne sva s sestrico šla čakati mamico in ji pomagala peljati domov nakupljene stvari. Zvečer sva s Kristino šla k sv. maši, ki je bila zelo slovesna. Mamica je med tem časom pripravila večerjo.

Na veliki petek smo vsi skupaj šli v cerkev molit križev pot. Spomnil sem se na Božji grob v domovini, ki sem bral o njem v zadnjem Kotičku. Kako žalostno je v cerkvi na veliki petek! Nobene rože, oltar je popolnoma prazen, križi in kipi so pokriti.

Velika sobota je že bolj vesela. Mama peče pottice in druge dobre reči pripravlja za blagoslov jedil. Tudi to leto smo barvali pirhe. To je bilo veselje! S sestrico sva trkala s pirhi.

Na veliko nedeljo smo šli vsi k sv. maši. Med njo so naši pevci lepo zapeli slovenske velikonočne pesmi. Po maši smo se pozdravili s svojimi znanci in prijatelji. Tudi našo učiteljico iz slovenske šole sva s sestrico našla in ji voščila veselo alelujo.

Čez tri dni sem bil zopet v šolski klopi in se začel pridno učiti.

Stanko Penca, učenec slov. šole v Melbournu.

Gospodična Anica pravi:

Ta mesec ne pošiljam povestice, ker mislim, da imate dovolj pisem od slovenskih šolarjev v Syd-

neyu. Prilagam pa odgovor Majdi Gorenje glede narodnih noš. — **Anica Srnce**, učiteljica slov. šole v Melbournu.

Urednik dostavlja:

Kako se je naša dobra Anica zmotila! Nobena pisma nimam za ta mesec iz Slomškove šole v Sydneyu. Morda naši otroci še ne znajo pisati — ali so lenuhi, jaz ne vem. Upajmo, da dobim kaj prihodnjič. Imam pa poročilo o Slomškovi šoli v Leichhardtu, ki ga sicer ni napisal kak učenec, pa naj vendar bo tu objavljeno.

Aničin članek o narodnih nošah pa poiščite na drugem mestu v pričujočih MISLIH.

Slomškova šola v Leichhardtu, (Sydney)

Dve soboti pred veliko nočjo sta bili v naši šoli posvečeni bližajočim se praznikom. Eno soboto smo posvetili butaricam za Cvetno nedeljo. Učitelj Tone je butaro narisal na šolsko tablo in sicer z barvnimi kredami. Za mnoge otroke je bilo to vse novo. Otroci so vsi butare naslikali v svoje šolske zvezke. Za najlepšo je bila določena nagrada, ki jo je dobil France Mugerle, slovensko knjigo. Risali smo tudi pirhe ali pisanke. P. Odilo je razlagal pomen butar, pirhov in blagoslova velikonočnega "žegna".

Zanimivost je bila, da smo imeli v Leichhardtu na Cvetno nedeljo blagoslov oljk, palm in butaric. Vsi navzoči smo napravili procesijo zunaj cerkve. Posebno lepo je bilo videti naše otroke. Največjo butaro je prinesel k blagoslovu Koželjev Andrejček. Kar zdihoval je pod njeno težo, ker je še majhen. Pa ni pustil, da bi mu jo mama pomagala nesti.

Dve soboti po veliki noči smo posvetili Maternskemu dnevu. Pri pesmici o naših mamicah so bili otroci tako navdušeni, da smo morali razdeliti kar tri nagrade onim, ki so pesmico najbolje povedali. Nagrajenci so bili: Magda Vidmar, Erik Metlikovec in Milan Gabrielčič. Magda in Milan sta dobila vsak rožni venec, Erik pa lepo slikanico o sv. Dominiku Saviju.

Hvala vsem staršem, ko tako lepo in redno pošiljate svoje otroke v šolo!

P. Odilo in učitelj **Tone**.

O SLOVENSКИH NARODNIH NOŠAH

ANICA SRNEC

RADA BI USTREGLA ŽELJI GORENJCĀVE MAJDE, ki je radovedna, kako smo v Melbournu prišli do takega števila narodnih noš. Bila sem presenečena, da je številka 25 v tipkariji p. Bazilija zbudila toliko pozornost.

Pa začnimo kar s podatki. Število narodnih noš v Melbournu je 32. Od teh je le pet moških (na žalost!), ostale so ženske. Prevladuje gorenjska noša, so pa vmes tudi primorske, štajerske in prekmurske.

Odkod tako število? Prve štiri, če se ne motim, so priomale s patrom Bazilijem iz Amerike, pozneje nekaj naravnost iz Slovenije. Ob njih je začelo rasti naše zanimanje za narodne noše, posebno med dekletmi. Mnoge so si jih same sešile s pomočjo slik, fotografij prijateljic in z opazovanjem že izdelanih noš. Pater je svoje vedno rad posodil v pregled in to je olajšalo nakupovanju primerne blaga. Slovenska šola je za Miklavževanje dvignila skupno število tukajšnjih noš kar za 15. Vsa pohvala gre staršem, ki so se velikodušno odzvali pozivu šole.

Imamo nekaj primerov, da imajo v poedinih družinah po več narodnih noš. Pri Mesarjevih mati, sinček in hčerka, pri Uršičevih mati in tri hčerke. Vsega priznanja vredno!

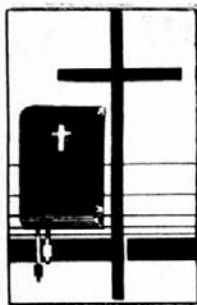
V zvezi z nabavo noš naj dam zlasti dekletom naslednji nasvet in to iz lastne skušnje: Če je le kako mogoče, napravite si noše same, vsaj delno! Tako sem napravila jaz. Če bi bila svojo nošo nekje kupila, bi ostala zame vedno samo — kupljena reč, torej nekaj, kar se dobi za denar. Zaradi truda, ki sem ga vložila v njeno izdelavo, pa moja noša meni ne pomeni le "dragoceno blago", ampak je skoraj kos mene same. Ko jo pokažem avstralskim prijateljicam, ki jo zelo občudujejo, vedno dostavim s ponosom: I made it myself!

Torej, draga Majda, kdorkoli si, naredi tudi ti tako! In še mnoge druge po raznih naselbinah Avstralije. Čestitati pa nam Melbournčanom ni nič treba, bolj bomo veseli, če nas začnete tam v N.S.W. in drugod — posnemati.

Anica Srnc v narodni noši med svojimi šolarkami v Melbournu

Foto Nikolič

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

Službe božje

Nedelja 20. maja (tretja v mesecu) **Leichhardt** (sv. Jožef) ob 10.30

Nedelja 27. maja (četrti v mesecu):

St. Patrick, Sydney, ob 10:30

Villawood, Gurney St., ob 10:00

Popoldne romanje v Rooty Hill (glej oglas), kjer bo tudi **sv. maša ob štirih**, torej lahko tam opravite nedeljsko dolžnost.

Nedelja 3. junija (prva v mesecu): **Blacktown ob 11**

Nedelja 10. junija (druga v mesecu, BINKOŠTNA): **St. Patrick, Sydney, ob 10:30**. Sv. maša za padle v komunistični revoluciji v Sloveniji. Naročil Stanko Šušteršič.

Nedelja 17. junija (tretja v mesecu praznik SV. TROJICE): **Leichhardt** (sv. Jožef) ob 10:30. **Zadnji dan za velikonočno dolžnost!**

VNEBOHOD GOSPODOV

Zadnji dan maja, v četrtek 31. je praznik Gospodovega VNEBOHODA. To je eden redkih zapovedanih praznikov: sv. maša dolžnost za katoličana, ako le kako mogoče. Po vseh cerkvah bodo tudi večerne maše, Ne pozabite!

VELIKONOČNI PRAZNIKI LEPO POTEKLI

Zadnje tedne in dni pred veliko nočjo je bilo prilično dosti spovedovanja ob vseh službah božjih in tudi sicer, zlasti v svetem tednu. Seveda bi bilo lahko še dosti več... To velja za Sydney in prav tako za deželo, koder je misijonaril g. dr. Mikula. Tisti, ki niso opravili, naj se spomnijo, da je čas za velikonočno dolžnost še vse do praznika SV TROJICE — 17. junija! Lepo vabljeni!

Službe božje na veliko noč so bile dobro obiskane, tako obe v Sydneyu kakor v Brisbanu in na belo nedeljo v Wollongongu. Da bi le našim ljudem ostala zavest, da je, kar zadeva sv. mašo, vsaka nedelja velikonočna in z njo vsak zapovedan praznik v letu!

R O M A N J E v R O O T Y H I L L

V nedeljo 27. maja popoldne

S P O R E D

2. — 2:30 zbiranje romarjev za procesijo
- 2:30 procesija z molitvijo rožnega venca
- 3:00 pridiga v cerkvi
- 3:30 pete litanije Matere Božje
- 4:00 sv. maša
- 4:30 okrepčilo v sestrski dvorani
- 5:00 skioptične slike bo kazal p. Odilo

P R I P O M B E

1. Za okrepčilo bo čaj s pecivom. Kdor želi več, naj prinese s seboj. Pijačo bo mogoče kupiti v dvorani.

2. Vlak za Rooty Hill odhaja od CENTRALA v Sydneyu vsako uro 39 minut po uri in se ustavi v ROOTY HILLU eno uro pozneje, torej spet 39 minut po uri. Iz Granvilla odhaja 11 minut po uri, za druge postaje sami poizvedite.

3. Kdor misli priti z vlakom, naj skuša priti v Rooty Hill ob 1.39. Tiste, ki pridete s tem vlakom,

bo na postaji čakal AVTOBUS in vas odpeljal k cerkvi (pol milje daleč...)

4. Vendar bo avtobus čakal tudi ob 2.39, če bi kdo s tem vlakom prišel.

5. Tisti, ki pridete z avtomobili, boste z Great Western Highway zavili na Rooty Hill-Richmond Road in brž našli na levici Evans Road in zavili po njem na griček.

6. Vlakov za povratek zvečer je več na izbiro: 5:36 — 6:05 — 6:36 — 6:56 — 7:33. Za nazaj NE BO AVTOBUSA, pa boste naprosili znanca med romarji, da vas potegnejo do postaje — ali pa boste stopili peš.

Ce bo lep dan, pričakujemo veliko udeležbo, zlasti zato, ker bo tudi sveta maša. Mesec majnik, praznik MARIJE POMAGAJ, krasen kraj, prelepa cerkev, gostoljubnost sester Franciškanskih Marijinih Misijonark — vse to in po vrhu naša romarska navdušenost vabi, vabi, vabi!

Torej: NA SVIDENJE!

K r s t i

Mnogo je pripomogla k bolj pravilnemu praznovanju velikih dni okoli VSTAJENJA. Odmevi na ploščo so jako razveseljivi. Mnogi se čudijo, da je mogla iziti taka plošča prav med nami v Avstraliji, ko vemo, da podobne nimajo nikjer drugje po svetu, najmanj seveda uboga naša rojstna domovina... In vendar bi je bili veseli prav posebno naši dragi doma.

Za samo veliko noč je plošča prepozno izšla, da bi povsod zanjo zvedeli in si jo naročili. Ostalo je več neprodanih. Vedno jo lahko še naročite. Ob vsakem času vas bo ginila, kadarkoli jo navijete. Zlasti za vsako nadaljnjo veliko noč vam bo prinesla spet primerno praznično občutje.

Gre nam seveda tudi za to, da poravnamo stroške, ki niso majhni. Tvegali smo jih, ker se zavedamo, da slovenske družine znajo ceniti prihod take velike prijateljice pod svojo streho, resnične duhovne prijateljice.

Plošča stane £ 2-10-0 in se naroča na naslovih:

M I S L I

6 Wentworth St.
Point Piper, Sydney

P. Odilo Hajnshek
66 Gordon St.
Paddington, NSW

P. Bazilij Valentin
19 A'Beckett St.
Kew, Vic.

NAROČITE PRI MISLIH TUDI TE KNJIGE

THIS IS SLOVENIA. O njej bi se dalo reči: Slike iz Slovenije z razlago v angleščini. Za vaše otroke in avstralske prijatelje idealna knjiga! Cena vezani £ 2-0-0, broširani £ 1-10-0.

NOVA PESEM — globoke razmišljajoče črtice Vinka Beličiča iz Trsta. Najnovejšo izdanje Slov. Kult. Akcije v Argentini. Cena vezani knjige £ 1-0-0.

ANGLEŠKO — SLOVENSKI SLOVAR;
£ 2-0-0-0.

SLOVENSKO — ANGLEŠKI SLOVAR
£ 2-0-0.

ZBORNİK SVOBODNE SLOVENIJE. Tudi te lepe in zajetne knjige je ostalo še nekaj izvodov. — £ 1-0-0.

Misli, May, 1962

V Paddingtonu pri sv. Frančišku so naslednji novorojenci prejeli prerojenje v krstni vodi:

Breda Dugina, oče Viktor, mati Evlalija r. Lipič, 20. aprila. Botrovala sta ji Jože Griniani in Milica Stor;

Lidija Lavtar, oče Rafko, mati Frančiška r. Polončič, 21. aprila. Botra Ivan Koželj in Carmen Silia;

Milica Lubič, oče Peter, mati Sanka r. Pešel, 28. aprila. Botra Ivan Tomašič in Marija Pirovič;

Nives Ivanka Muha, oče Anton, mati Romana r. Pecman, 22. aprila. Botra Mirko in Angela Muha;

Louise Elizabeta Štibilj, oče Vinko, mati Elizabeta r. Skinea, 27. aprila. Botra Anton Blažkovič in Marian Roberts;

Janez Stanko Vatovec, oče Stanko, mati Olga r. Rebec, 6. maja. Botrovala Renzo in Ivanka Trinco.

V St. Patrick cerkvi, Sydney, je bil krst 14. aprila. Prvorojenec **Janko Josip Kovačiček**, oče Josip, mati Vida r. Kunstelj. Botra Božo in Ana Dubrovič.

V Warrowongu krščena na belo nedeljo drugorojenka **Nerina Ines Tuljak**, oče Albert, mati Julijana r. Gregorič. Botra Henrik in Ivanka Juršević iz Sydneya.

Poroke

V Paddingtonu sta si dala zakrament sv: zakona dne 21. aprila dva slovenska para:

Jože Topolovec, doma iz Dobove ob Sotli in **Antonija Stariha** iz Semiča v Beli Krajini;

Rudolf Belak, Slatina-Radenci, in **Zorka Karlovič** iz Hrvatske (Sirac).

Iskrene čestitke obema paroma!

Brisbane

Na velikonočno nedeljo sta bila v St. Mary's cerkvi dva slovenska krsta:

Pavel Božo Dekleva, prvorojenec, oče Pavel, mati Boženka r. Tomašič, botrovala Jože in Francika Barbič;

Marija Ana Celin, drugorojenka, oče Miro, mati Frida r. Iskra, botrovala Henrik in Kristina Vujiča.

Zvrhano mero božjega blagoslova vsem in iskrene čestitke!

ŽE DRUGIČ ME JE ZABOLELO

Pavla Miladinović

DA, KAKOR BI ME KDO UDARIL V OBRAZ! Že drugič berem na ovitku MISLI ponujanje v prodajo prve knjige, ki je izšla v Avstraliji, pa je nihče ne naroči, kot trdi oglas.

Opravičilo morem najti samo eno: Avstralski Slovenci menda sploh ne vemo, kaj je poezija in kakšen človek je pesnik.

"Pesem je blizu modrosti, bliže kot zgodovina", pravi S.H. Burton.

"Vse, kar sestavlja pesem, je kakor oder in igralci", trdi John Ciardi.

Gornji vrstici sem si izpisala iz pesniške zbirke pesnika V. Kosa, ki je lani izdal zbirko pesmi v Tokiju. Bojim se, da je naša domišljija že tako opešala in smo umsko tako leni, da se nam ne zdi vredno tiskano besedo vsaj dvakrat premisliti z namenom, da bi našli jedro v njej. Zato naj pripominim, da je "oder" svet in da so "igralci" ljudje. Poezija je torej iz življenja vzeta stvar. Vsa tista notrana doživetja, ki jih ne moremo izraziti z vsakdanjim jezikom, pesnik povije v jezik poezije. Le zato se nam poezija zdi, posebno če je pisana v svobodni obliki, kot neko "čudno govorjenje", ki med nami ne more najti razumevanja. Pravimo, da je vse le neka fantazija, mi pa hočemo stvarnosti in še ta mora biti po domače povedana.

Morda tudi mislimo, da je poezija mogoča samo v pesmih, ki so prirejene za petje. Za mnoge šele melodija naredi pesem in jo sprejmejo, če jo lahko zapojejo.

Vzemimo na primer naše romarske pesmi. O, radi jih imamo, poslušamo in pojemo jih s solzami v očeh. Mnoge od njih pa vendar nimajo dosti po-

ezije v sebi. Pa tudi če jo imajo, nas ne gane poezija, ampak melodija.

Ali pa kitice, ki nam jih poje radio! Melodične so, ugajajo nam, spremljamo in poslušamo jih s pridržanim dihom, malo se pa vprašamo, če imajo kaj poezije v sebi. Melodija nas je zagrabila. To se nam zdi dovolj, misliti nam pri tem ni treba nič. In to naj nam bo v čast?

Kadar pa se srečamo s pesmijo, ki zares vsebuje pravo, čisto poezijo, zmajujemo z glavo, češ: na življenje je treba gledati stvarno! Pa si upam na vso moč trditi, da življenjske stvarnosti nihče bolj ne pozna kot umetnik, v našem primeru pesnik. Le da je njegova stvarnost nevidna, neotipljiva in zato bolj težko prepričljiva. Zato pesnik ne more govoriti "po domače", kajti za pesnikovo duhovitostjo, živim opazovanjem in pomirjevalnim razmišljanjem se nam razkrivajo najgloblje človekove izkušnje. Takih izkušenj večina ljudi ne more nikdar izraziti, ker nima moči in daru, kot ga ima pesnik. Pesem je dar božji. Nekje v nevidnosti tega sveta je skrita in čaka na dušo, ki jo zna iz te nevidnosti izluščiti.

Za zaključek naj prepisem še uvod v Kosovo zbirko, že omenjeno v tem članku — uvod "preveden s hudomušnim smehljajem":

"Na teh straneh hočem dati razumeti, kaj so pesmi, često a priori namenoma prezrte v Sloveniji, ali pa vsaj prezirane samo zato, ker so izven nje rojene".

BRONASTI TOLKAČ se gotovo ne poteguje za to, da bi ne bil "prezrt" v Sloveniji. Nastal je med nami, ki smo z njim vred izven domovine — nikakor nam ni v čast, če ostane med nami — prezrt!

D N E V I V T E D N U

Dobro jutro, PONEDELJEK!
Je že TOREK morda vstal?

Prav zares, soseda SREDA,
dobro se je nasmrčal.

Pa prišel je ponj ČETRTEK,
ujec PETEK ga je spremljal.

Na križišču sredi pota
srečala jih je SOBOTA.

Pripeljala je mesarja
in zaklali so komarja.

Naredili krvavice,
klobasice, pečenice.

So dodali sodček zelja —
oj, prijetna bo NEDELJA!

(Albert Širok: OBISK)

Društvena obvestila

MESECI SO KAR HITRO NAOKOLI. Nekaj časa se nismo oglasili. Morda je kdo že mislil, da smo zaspali. Dejstvo pa je, da se kar živahno gibljemo. Res je, pri takem delu je treba od časa do časa prav znova začeti. Naše geslo pa je bilo in je: "Umreti nečemo!" Po številu smo sicer majhni, želimo pa biti veliki po društvenem delu.

Že večkrat smo poudarjali in želimo spet poudariti, da smo KULTURNO DRUŠTVO in nimamo nobenih postranskih namenov. Bili so že poskusi, da bi se društvo odvrnilo od tega cilja in postalo ne vemo kaj. Toda ostati hočemo pri danem cilju in delovati za slovensko stvar. Vsaj drobec lahko doprinesemo k tej stvari, če ji ostane mo zvesti.

Naše delo za slovensko stvar naj bi bilo v dveh smereh:

1. Duhovno in telesno podpirati razkropljene ude našega naroda ter jim pomagati, da ne utonejo v morju tujine.
2. Skrbeti za ugled slovenskega imena v tujini.

Temu dvojnemu cilju naj bi služila vsa društva in vse organizacije Slovencev v tujem svetu, tako tudi naše. Pametno vodena društva, prosvetna in podporna, so stebri slovenske skupnosti v tujini.

Za nami je družabni večer na pustno soboto, ki je bil dobro obiskan in času primerno razpoloženje je bilo na višku. Cilj naših družabnih večerov pa ne sme biti samo razvedritev in utešitev domotožja. Treba je, da prijetno vedno združimo s koristnim. Naše prireditve morajo imeti tudi VZGOJNO POSLANSTVO. Dvigati nas morajo kulturno, narodno, moralno in versko.

Ob slovenskih prireditvah moramo rasti kot Slovenci in kot ljudje. Ko boste brali te vrstice, bo že za nami Materinski dan. Upamo, da boste vsi zadovoljni z nastopom naših najmlajših. Naša dolžnost je, da se oddolžimo materam, ki z velikimi težavami skušajo svoje male ohraniti slovensku.

Prav posebej bi se radi oddolžili materam v

okolici Cabramatte. Tam kar lepo uspeva "Slomškova šola" — sobotni slovenski tečaj. Ne bi bilo mogoče, če bi se matere prve ne navdušile za tako tvegano podjetje. Zato bo naše društvo skupno z vodstvom šole priredilo v soboto dne 19. maja ob dveh popoldne v cerkveni dvorani, Cabramatta, majhno pogostitev s primernimi nastopi otrok materam v pozdrav. Poleg mater vabimo tudi vse druge rojake in rojakinje, da pridete pogledat učence Slomškove šole ter njihove mame, pa seveda tudi očete.

In dalje? Na programu imamo za bodoče mesece še to in ono. Le na splošno nekaj omemb. Snujemo prireditve pod imenom "Kresovanje" s kratkim programom in plesom. Imamo namen začeti s študijem kakšne klasične humoreske. Kdor bi rad sodeloval, naj se oglasi na društveni naslov. Lani smo poskusili z resno dramo (Finžgarjevo Verigo), pa smo morali ugotoviti, da kaj takega med nami še ne "vleče". Vendar upamo, da se počasi dvignemo in bodo tudi resne igre primerno obiskane.

Medtem bomo seveda vabili še na kakšen družaben večer, v decembru mislimo na Miklavževanje, da nam ostane živa misel na naše male, leto bomo pa skušali zaključiti s Silvestrovanjem.

Podali smo le nekaj namigov, kako si zamišljamo pritegnitev javnosti k našemu delu. Naj še povemo, da društveno članstvo raste po številu in dobri volji. Iskreno vabimo še druge rojake in rojakinje, da se javijo za pristop. Le s složnim in strnjanim nastopom moremo upati na živo bodočnost slovenstva v tujini, ki naj bo opora domovini, pa tudi doprinos k razvoju dežele, ki nam je postala druga domovina. — Odbor.

Naslov: 9 Simmons St., Enmore,
Sydney.
Telefon: 51-81-24

ZREBANJE ODLOŽENO

SLOVENSKA KULTURNA AKCIJA v Argentini nam sporoča, da je zrebanje Umetniške loterije, ki se je imelo vršiti 15. aprila, odloženo na dan 17. avgusta.

Odložili so, ker skušajo zajeti kar najširši krog svojih članov in prijateljev.

Srečke po 14 šilingov še vedno lahko naročite pri MISLIH. Morda boste imeli srečo in zaželi veliko umetnino tega ali onega slovenskega slikarja ali kiparja.

Urednik

Avstralske Slovenije

NEW SOUTH WALES

Towraggi. — V marčni številki sem bral odgovor na trditev, da "s sprejemom državljanstva postaneš enakopraven tukajšnjim . . ." Odgovor je prišel iz Annandale, NSW. Dopisnik pravi, da ta trditev ni povsem resnična. Ne bom oporekal na splošno, dopisnik ima lahko v nekaterih rečeh prav. Nikakor pa ni res, da bi moral biti priseljenec v Avstraliji najmanj 20 let, preden ima pravico do starostne penzije. Ni moj namen pisati kritiko ali koga grajati ali drugega hvaliti, ker vem, da je mnogo napačnega mnenja med ljudmi. Čudno pa se mi vidi, da urednik objavlja reči, ki so časniške race in torej brez mesa. Kar se tiče zaslužene penzije, pa prav nič ne pomaga, če je priseljenec tukaj 20 ali pa 50 let, če ni bil zaposlen v delu, kjer je plačeval tudi za penzijo, je ne more pričakovati in je ne bo dobil. To je po vseh deželah enako in tudi doma. Res je pa, da ni bilo še nikomur rečeno, ko je sprejel avstralsko državljanstvo, da mora pozabiti svojo narodnost in opustiti materni jezik. Sam sem slišal, ko je rekel neki uradnik ob izročanju državljanških papirjev, naj se novi državljanji še naprej zavedajo svoje narodnosti in sodelujejo s vsecimi rojaki v raznih organizacijah. Dostavil je: Kako bi mogla Avstralija zaupati ljudem, ki bi pozabili lastno mater in izdajali lastni narod? Tak človek bi izdal še bolj gotovo mačeho, to je deželo, ki si jo je izbral za novo domovino. Tako torej vidimo, da državljanse pravice in narodnost sta dve različni stvari. Prejmite lepe pozdrave vsi čitatelji lista od blizu in daleč, ali kot pravi naš urednik: križem po Avstraliji. — **Franc Žičkar St.**

Narrabundah, ACT. Od nas naj gre v svet novica, da pri Mačkovih v Sprent ulici nista več samo dva pod streho, ampak trije. Gospodarju Jožetu in Tončki, r. Arhar se je pridružil majhen junak, ki so ga o veliki noči krstili za Gregorja. Upajo namreč, da bo mladi mucek stopal po potih velikega rajnega škofa Gregorija. Bog daj! Pa če mu to ni namenjeno, bo pa kaj drugega. Vsekakor velepoznani družini iskrene čestitke! — **Narrabundski.**

Warriewood. — Z naročnino smo se zakasnili, oprostite. Upamo, da smo prav zadnji. Če pa nismo, pa priporočamo ostalim zaostanjarjem, naj svoj dolg čim prej poravnajo, zakaj MISLI so dragocena stvar. Za nas vse so dobro zdravilo, dosti boljše kot Aspro ali Bex. Zato jim želimo dolgo življenje in vrhano mero lepih uspehov. — **Družina Ostroško.**

St. Mary's. — Moram povedati, da sem se udeležila zabavne prireditve v Paddingtonu na velikonočni ponedeljek. Igra Trije tički je bila zelo zanimiva, petje fantov in godbo pa jako lepo. Čutim dolžnost, da se zahvalim prirediteljem in sodelavcem za velik trud, ki so ga vložili v priprave za to prireditev. Bog živi vse! — **Marija Vorša.**

VICTORIA

Coburg. — Z MISLIMI sem se seznanil prvič že v Trstu, potem sem jih dobil v roke pri g. dr. Robiču v Rimu, končno v Bonegilli od g. Krewenka, nato sem postal naročnik. List mi je vseh in piše prav tako, kot je moja želja. Imam shranjene vse izvode in jih ponovno pregledujem. Zdaj še kaj drugega. V soboto 7. aprila nam je Slovenski klub zopet priredil Veseli večer. Bil je zares vesel. Take duhovito šaljive prireditve doslej še nisem videl, pa tudi mislim, da je nikjer drugje še ni bilo. Glavni junak večera je bil seveda zopet znani Pohorski Brkoncelj. Gledalce je spravil v tak smeh, da se na primer jaz še zdaj po več dneh ne morem zresniti. Smeh je zdrava reč, posebno, kot pravi Brkoncelj, če se zdrav človek smeje. Dobro so se odrezali tudi pevci iz Kew in muzikantje kvinteta Blvd. Če bi bil p. urednik na tej prireditvi, bi gotovo o njej napisal eno celo stran v Mislih, pa bi bilo tudi vredno. Takšnih predstav se vsi veselimo in si jih želimo čim več. Dobiček od te prireditve je pa SKM namenil za novo knjižnico, ki je bomo vsi veseli. Pozdravlja **Mirko Cuderman.**

Ivanhoe. — Rada bi našla bivšo sošolko ZINO ŠKRL, ki je nedavno prišla iz Begunj v Sydney. Če bo brala te vrstice, naj ve, da je lepo povar-

bljena v Melbourne na obisk, poprej naj se nam pa oglasi. Uredniku lepa hvala za uslugo, da bo to objavil. — **Ivanka Bajt**, 21 Oriel Rd., Irvanhoe, Vic.

East Bentleigh. — Velikonočno ploščo sem z veseljem prejela. Na njej so vse pesmi, ki jih poznam iz otroških let iz premske cerkve in smo jih pozneje peli v Trstu pri sv. Antonu Novem. Stare pesmi so, vendar tako čustveno lepe. Ta plošča je vredna družica božični, ki je izšla pred meseci. Lep pozdrav. — **Fani Štiblj.**

WESTERN AUSTRALIA

Wundowie. — Teško delo imam, to je res, sem pa tudi precej len in zato redko pridem do pisanja. MISLI so mi jako všeč in samo to želim, da bi postale tednik. Poučujejo in kratkočasijo nas v tujem svetu. Le kako bi bilo, če bi ne imeli domače besede v tisku? Pa bi je tudi res ne imeli, če se ne bi naši dušni pastirji za nas žrtvovali, za nas lenobe, pravim. In poleg tega nam še lepe slovenske knjige posredujejo, da ne izgubimo zvez s slovensko kulturo. Tu pri nas seveda ni kaj posebnega, da bi človek poročal, ko je dan dnevu enak. Razlika je v tem, da je zdaj sonce že nekoliko popustilo in nas ne žge več tako močno. Kaj več bo pa verjetno povedal o teh krajih in morda tudi o nas Slovincih g. dr. Mikula, ki je bil tu na obisku. Vsem pozdrav in srečo: Bog živi vse!
— **Rojak Tone Resnik.**

Bull Finch. — Želeli bi se naročiti na list MISLI. Ko smo živeli v So. Australiji, smo list brali pri rojaku, ki je nanj naročen. Nedavno smo odpotovali v W.A. in zdaj želimo dobivati list na svoje ime. Se nam namreč izredno dopade, ko najdemo v njem poročila o veselih in žalostnih dogodkih med rojaki in po svetu. Prilagamo naročnino in lepo pozdravljamo. — **Ivan Dodič** z družino.

SOUTH AUSTRALIA

Lyrup. — Odkar sem se preselil, ne dobivam več MISLI. V tej samoti pa zelo pogrešam slovenske besede, zato pošiljam svoj novi naslov in prosim, da mi pošljete vse zaostale številke, ker bom menda ostal tu za daljši čas. Tudi prosim, da mi pošljete slovenskih knjig in plošč, kar jih je mogoče dobiti pri vas. Ob pomanjkanju prijateljev

Misli, May, 1962

v tem kraju mi bo slovenska beseda v tisku in na plošči edina vez z rojaki po drugih naselbinah. Sprejmite lepe pozdrave. Vaš prijatelj **Franc Budja.**

TASMANIA

Launceston. — Dragi urednik. Ne bi želel, da me imenujete za pesnika, toda ako se Vam vidi dobro, prosim, objavite v slovenskem tedniku ali mesečniku moje pesmi. Imena zaenkrat ne dam. — **Kmečki sin.**

Pripomba urednika: Z zadnjimi štirimi besedami ste pokvarili vse, kar se je dalo pokvariti. Pismo sem objavil le zato, da ponovno opozorim vse dopisnike: BREZ PODPISA NI DOPISA! Čudno, da je še zmerom toliko ljudi, ki tega ne vedo ali vsaj ne upoštevajo. Urednik pa VE in UPOŠTEVA.

QUEENSLAND

Brisbane. — Izšla je druga številka društvenega glasila OBZORJE pod uredništvom Stanka Sivca. Da je naš trimesečnik kar brž našel pot do razumevanja med rojaki, dokazujejo članki, ki jih list objavlja izpod peres društvenih članov. Verjetno je OBZORJE tudi pripomoglo, da smo na zadnjem družabnem sestanku lahko pozdravili v svoji sredi rojake, ki smo jih že dolgo pogrešali. Le pogumno naprej! — Naš popotni misijonar g. dr. Mikula nam je v velikonočni pridigi čestital na našem cerkvenem banderu — in to z novega vidika. Povedal je, da je sv. Oče dal ljubljanski nadškofiji sveta brata Cirila in Metoda za posebna nebeška zaščitnika. Naše cerkveno bandero se ponaša s slikama teh dveh slovanskih apostolov na eni strani, na drugi s sliko Marije Pomagaj. Smo res zelo pravo pogodili in zdaj se še z večjo vneto zbirajmo pod zastavo, ki take doslej še nima nobena druga naselbina v Avstraliji. — Veseli me, ko vidim, da g. misijonar Poderžaj dobiva več in več prijateljev in podpornikov v Avstraliji. Je že za nami 33 let, ko je zapuščal Ljubljano in odhajal na misijonsko delo. Takrat je imel nekaj predavanj o misijonih in kazal tudi skioptične slike. Eno tistih predavanj sem tudi jaz slišal in vse o taktat z velikim zanimanjem sledim poročilom o misijonarjevem delovanju v Indiji. Naj mu Bog da veliko lepih uspehov in obudi novih podpornikov med nami in drugod. — **Janez Primožič.**

1. KRIZANKICA

1	2	3	4
2	★	★	★
3	★	★	★
4	★	★	★

Vodoravno:

- 1 ostane, ko obereš meso
- 2 ptič
- 3 konferenca
- 4 pritisk (zraka)

Navpično:

- 1 ostane, ko obereš meso
- 2 ptič
- 3 konferenca
- 4 pritisk (zraka)

2. Matematika

Katero je najvišje trištevilično število? Mislite menda, da 999? Pa ni tako, pravi Jože Grilj. Uganite — ali pa čakajte, da on sam pove.

3. Pismo materi

Sin je pisal materi iz Avstralije: "Ljuba mati! Tri dolga leta vam nisem nič poslal, sem slabo služil. Zdaj sem pa postal bos, pa bom lahko pošiljal tudi za nazaj". — Mati je odgovorila: "Ljubi sin! Nikar ne skrbi zame. Bom že potrpela. To

vem, da-te ne zobe. Vendar si mislim, da bosemu na žgočem avstralskem pesku ni fletno." — Zakaj se nista razumela, vpraša Jože Grilj.

4. Čuden jezik

Globoko zamišljen stopa skozi park. Sreča Avstralca in ga nekaj vpraša. Dobi kratek odgovor: Tututu. Bil je zadovoljen. Jože Grilj pa sprašuje vas, kaj je oni človek Avstralca vprašal.

Dr. IVAN DOKSANDIČ

zobozdravnik

9 Dickson St., Waverley, Sydney

Tel. FW 4712

NOVA SLOVENSKA GOSTILNA

Odprla sta jo rojaka

Stane in Anica Fabjančič

200 Katoomba St., Katoomba, NSW.

(200 m. od železniške postaje)

Postrežba domača, naročila tudi v slovenščini. Ko pridete v Katoombo, ustavite se pri nas. Smo v zelo lepem kraju, 3333 čevljev visoko!

Stane in Anica

SLOVENSKI KROJAČ!

Izdelujem po vašem okusu: poročne obleke, vse vrste moških oblek, ženskih kostimov, plaščev, hlače i.t.d.

Blago uvoženo

Iščem tudi krojaško pomočnico.

Martin Janžekovič
54 Australia St.,
CAMPERDOWN, Sydney.

KLUB TRIGLAV SYDNEY

vabi na zabavo

v soboto 19. maja ob 8. zvečer

DISPENSARY HALL

432 Parramatta Rd., Petersham

Lep sprejem in prijazna postrežba
Vsi lepo vabljeni

Naslednja enaka zabava prav tam:

v soboto 16. junija ob 8 zvečer.

APRILSKA UGANKA REŠENA

Otrpne — kramar — oprati — pirati — očenaš — lenuhi — opazka — gorica — ukrade — kaplan — utrnem — kitara — oslica — krožek — ocenim — neznan — opomin — oranje — Sahara — ohladi — izvira — obleka — korito — ograja — pomaga — zmleti — okovan — prapor — pesnik — ogaben — Savica — utripi — osnova — cerkev — onemel — deklič — Estera — smreka — mežnar.

Prešernovi kitici: **Trpi, če poka ti srce,
prah z Bogom kregat se ne sme.**

Rešitve poslala Jože Grilj in Fani Štibilj.

BRONASTI TOLKAČ

Zbirka pesmi, zložil Humbert Pribac

Cena vezani knjigi £ 1

Napredujemo. En izvod je že odšel na pošto po naročilu iz Snowy Mountains!

NEDALJNI DAROVI ZA SKLAD

(Do 10. aprila)

£ 3-0-0 **Ueimen. Vic.**

£ 2-0-0: Ludvik Puš, Neimenovana, Ivan Ploj, Tone Resnik;

£ 1-0-0: Evgen Brajdot, Edvard Žvab, Viktor Koblar, J. Jernejčič, Leop. Vuga, Franc Frigula, Jožica Hribar, Franc Soklič, Slavko Tomšič, Jože Bezgovšek ml., Jože Kovačič, Pavel Podgornik, Ivan Mesar, Ivan Kovačič, Angela Dodič, Jože Kavaš, Vera Zadnik, Alfred Brežnik, Ivan Želko, Franc Počkaj;

£ 0-10-0: Miha Brkovec, Leop. Bajt, Ivan Bogataj, Alojz Kofol, Alojz Žbogar, Franc Mahnič, Slavko Tajnšek, Zdr. Kristančič, Janez Primožič, Ignac Kotnik, Roman Zrim, Jože Klement, Ludvik Budin, Tone Logar, Franc Kovač, Franc Ban.

Prisrčna hvala velikodušnim darovalcem! Eneko že vnaprej: **Posnemvalcem! Vsi veste, da bi brez teh DAROV bile MISLI prerevne naročnikom in bralcem!**

Dostavek: Po novem pravopisu bomo morali pisati kmalu: darovavcem . . . posnemavcem . . . bravcem! Seveda tudi — pisavcem in pravopisa popravljavcem. Koklja naj jih brene — če ga ima — s pavcem!

DARILNE POŠILJKE

živil in tehničnih predmetov (bicikle, motocikle, mopede, radijske in televizijske aparate, frižiderje itd)

ZA SVOJCE V DOMOVINI

pošilja tvrdka

STANISLAV FRANK CITRUS AGENCY

68 ROSEWATER TERRACE

OTTOWAY, S. A.

Telefon: 4 2777

Telefon: 4 2777

SOLIDNOST — POPOLNO JAMSTVO — BRZINA —
so značilnosti našega poslovanja.

Se priporoča Stanislav Frank

VSEM SLOVENCEM ŠIROM AVSTRALIJE
JE ZNANO

DA JE NAJBOLJE NAROČATI
DARILNE POŠILJKE PRI TVRDKI

Dr. J. KOCE

G.P.O., BOX 670 PERTH, W.A.

KI JE NAJSTAREJŠA IN NAJVEČJA SLOVENSKA TVRDKA:

- A.) ZA DARILNE POŠILJKE VSEH VRST (HRANE IN TEHNIČNIH PREDMETOV)
- B.) ZA VPOKLIC DEKLET (ZAROČENK). VSEM TISTIM KI NAROČAJO PAKETE PRI NAS, DAJEMO INFORMACIJE ZASTONJ. POVDARJAMO, DA JE DR. KOCE PO TUKAJ-SNJIH VELJAVNIH ZAKONSKIH PREDPISIH UPRAVIČEN DAJATI INFORMACIJE O VPOKLICU OSEB V AVSTRALIJO.

ČE NIMATE PRI ROKI NAŠEGA CENIKA, LAHKO NAROČITE DARILNO POSILJKO PO CENIKU KATEREKOLI TVRDKI Z DARILNIMI POŠILJKAMI. V TAKEM SLUČAJU VAM PRIZNAVAMO 5%ni POPUST.

OBRNITE SE NA NAS GLEDE PREVODOV VSEH DOKUMENTOV NA ANGLEŠKI JEZIK, GLEDE POTNIŠKIH KART ZA LADJE IN AVIONE, GLEDE SLOVARJEV, VADNIC ANGLEŠKEGA JEZIKA, SLOVENSКИH KNJIG ITD.

NOVO! ODPRLI SMO POSEBEN ODDELEK ZA AVSTRALIJO (COUNTRY MAIL DEPT.), DA VAM OD TUKAJ LAHKO POŠLJEMO OBLEKE, BLAGO ZA OBLEKE, ČEVLJE, HIŠNE POTREBŠČINE, TEHNIČNE PREDMETE (RADIO APARATE ITD.) IN TO V NAJODDALJENEJŠE KRAJE AVSTRALIJE PO TAKO ZMERNIH CENAH, DA BOSTE ZADOVOLJNI.

OBRNITE SE Z ZAUPANJEM NA NAS V VSAKI ZADEVI!

DR. J. KOCE

G.P.O. BOX 670, PERTH, W.A.

Zastopnik za N.S.W. Mr. R. OLIP, 65 Moncur St., Woollahra, N.S.W.
Tel. 32-4806

Zastopnik za Viktorijo. Mr. J. VAH, 2 Kodre Str., St. Albans, Vic.
Tel. 65-9378